BOLŞEVİK PARTİ İNŞASI İÇİN - JÎ BO SAZBÛNA PARTİYA BOLŞEWÎK

BOLŞEVİK PARTİZAN

Butün ulkelerın ışçıleri bırleşınız! Butun ulkelerin ışçıleri ve ezılen halklar bırleşınız!
Karkerên hemû welatan yekbın! · Karkerên hemû welatan û gelên bındest yekbın!

■ Sayı/Hejmar 87 ■ 1 Mart / Adar 1994 ■ 10 000 TL

Bolşevik Parti

KUZEY KÜRDİSTAN-TÜRKİYE

5. Kongresi'ni yaptı!

Yükselttiğimiz bayrak: BOLŞEVİZM !
Hedefimiz: KOMÜNİZM !
Ala ku em bilind dikin: BOLŞEVİZM !
Armanc:KOMÜNİZM !

Ya barbarlık, ya sosyalizm!
Yan barbari; yan sosyalizm!
Ya faşizm, ya devrim!
Yan faşizm, yan şoreş!

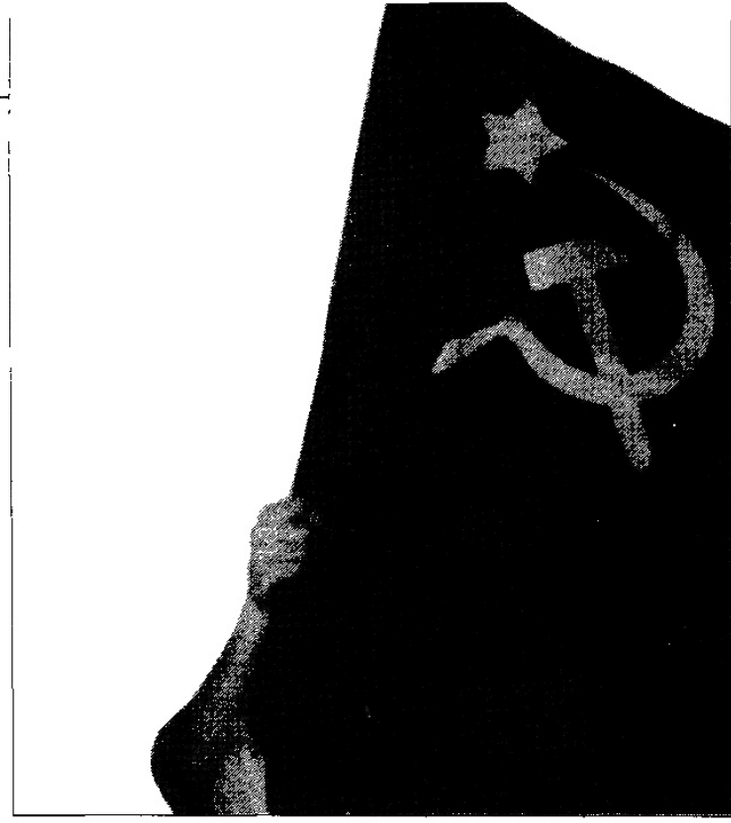

BOLŞEVİK PARTİ (KUZEY KÜRDİSTAN-TÜRKİYE) 5. KONGRESİ BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİNE VE EZİLEN HALKLARINA SESLENİYOR!

Bolşevik Parti
KUZEY KÜRDİSTAN-TÜRKİYE
5. KONGRESİ

KONGRA 5. YA PARTİYA BOLŞEVİK (KÜRDİSTAN A BAKUR-TIRKİYE) BANG KARKEREN HEMU WELATAN U GELEN BİNDEST DİKE:

Yükselttiğimiz bayrak: BOLŞEVİZM !

ALA KU EM BİLİND DİKİN: BOLŞEVİZM !

Hedefimiz: KOMÜNİZM !

ARMANC: KOMÜNİZM !

Ya barbarlık, ya sosyalizm !

YAN BARBARİ; YAN SOSYALİZM !

Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar;
Bütun dünyada Marksızm-Leninizme sempati duyanlar;
Kadın ve erkek yoldaşlar;
Türk, Kürt ve diğer milliyetlerden sınıf bilinçli işçiler;
Devrimciler;
Türkiye-Kuzey Kürdistan'ın çeşitli milliyetlerinden işçiler, köylüler, emekçiler...

BOLŞEVİK PARTİ/KUZEY KÜRDİSTAN-TÜRKİYE 5.OLAĞAN PARTİ KONGRESİ'nı başarıyla gerçekleştirdi. 5. Kongre, dünya ve Türkiye-Kuzey Kürdistan'daki sıyasi gelişmeleri, Marksizm-Leninizm bilimı ışığında çözümledi. Güçlerini ve çozdüğü görevleri gözden geçirdi ve komunistlerin önüne yeni mücadele hedefleri koydu.

5. Kongre şu tespitlerin ve kararların önemini vurguladı:

EMPERYALİST DÜNYADA GÜÇ DENGELERİNİN ALTÜST OLUŞ SÜRECİ DERİNLEŞİYOR!

"Yeni dünya düzeni!"... Bu idi emperyalist dünyanın son on yıldaki "yeni" sloganı.

80'li yılların başında bu slogan, Gorbaçov önderliğinde ehlileştirilmış, batılı emperyalist sistemin üstünlüğünü kabul etmış ve tedrıcen "pazar ekonomisi"ne geçişi gerçekleştiren sosyal-emperyalizmle belli konularda anlaşarak, emperyalist büyük güçler arasında bir a-

tom savaşını dıştalayan bir ortak "güvenlik sistemi"nin adı idi.

"Yeni dunya düzeni!" talebi, şımdı "eski" emperyalist dünya düzeninin dıreklerinden bırı olan "Doğu Bloku"nun çökmesi ve emperyalist büyuk güçlerden Rus sosyal-emperyalizminin büyük olçüde güç kaybetmesi ile, değışen ve bozulan güç dengelerinin yeniden duzenlenmesinin, etkı ve sömürü alanlarının yeniden paylaşılmasının zorunluluğunu ifade ediyor.

ABD emperyalizmi, sosyal-emperyalist kampın çöküşünden ve Rus emperyalızminın gücünün önemli ölçüde za yıflamasından sonra kendi patronluğunda yenı bir dünya düzenini dayatıyor.

Sosyal-emperyalist kampın dağılma süreci, Batılı emperyalıst kampın içindeki dalaşı hızlandırdı. Sosyal-emperyalist kampın dağılması, batılı emperyalist güçler arasındaki dalaşı ikinci plana atan "ortak düşmana karşı ortak mücadele" zorunluluğunu ortadan kaldırdı. 70'li yılların başında ABD emperyalizminin karşısına ekonomik alanda boy ölçüşebilecek onemli bır guce ulaşan ve son yirmi yıl içerisinde de daha da güçlenen (Batı) Almanya ve Japonya, "yeni dünya düzeni"nde büyüyen güçleri ölçüsünda pay talep ediyorlar.

Sosyal emperyalist kampın çökmesi, dunya çapındaki hegemonya dalaşında yeni olgular yaratmış, dengelerin yeniden kurulması gerektığini dayatmıştır. ABD emperyalizmi bugün hala dünyanın bır numaralı gücüdür. Fakat ABD eski gücünden çok şey yitirmiştir. Gerçekler, ABD'nin göründüğü kadar güçlü olmadığını, onun ekonomik açıdan çok daha hızlı gelişen Alman ve Japon emperyalizmi karşısında aslında gerileme içinde olan bir güç olduğunu, onun ekonomisinin dünyanın en buyük ekonomik borcu ve askeri gücü uzerinde ve diğer emperyalist büyük güçlerin –şimdilik kerhen– onayı ve desteği uzerınde dur duğunu göstertmektedir. Bugün, bırakalım ABD emperyalizminin tek başına dünyayı şekillendirmesini, İran, Irak, Tür kiye, Suriye vb. bölgesel güçler üzerinde kendi iradesini kayıtsız koşulsuz gerçekleştirecek durumda bile değildır. Bugün ABD emperyalizmının esas rakipleri durumunda olan Alman ve Japon emperyalistleri dışında Fransa, İngiltere, Kanada, Italya gibi guçler de "yeni dünya düzeni"nde yenı dengelerin kurulmasında kendi paylarını talep etmektedirler.

Emperyalist merkezlerden bırı olan Avrupa Birliği'nde de dünya çapındakı güç dengelerine göre paylaşım savaşımının doğrudan bir parçası olarak he gemonya mücadelesi sürmektedir. Bu birlik içinde Almanya, İngiltere, Fransa, onların hemen ardından İtalya, Avrupa Birliği'nin patronluğu konusunda dalaşmaktadır.

Bugün Batılı emperyalistler tarafından Rusya'ya çizilen ve onun şimdilik tanıdığı hegemonya alanı, onun emperyalıst büyük güçlerden biri olarak kalmasına yetiyor. Şimdilik kendıne tanınanla yetinmek zorunda kalan Rusya-'nın gelecekte, ekonomide zorunlu hale gelmiş olan yenilenmeyi gerçekleştirdiği ölçüde bu "sınırları" zorlaması emperyalizmin tabiatı gereğidir.

Yalnızca emperyalist büyük güçler değil, bir dizi büyümek ısteyen bölgesel güçler de –fırsattan istifade– seslerini yükseltmekte, taleplerini dile getirmektedir.

Emeperyalizm şartlarında eşitsiz ve sıçramalı gelişme yasası, tüm kaçınılmaz sonuçları ile yürürlüktedir.

Emperyalist ülkelerle bağımlı ulkeler arasındaki ekonomik eşitsizlik çok daha büyümüş, bağımlı ülkelerin halkları daha şiddetli bır biçımde somuru ve yağmaya tabi tutulmuş, bu ülkelerin mil yonlarca işçi ve emekçisi açlıktan ölum sınırına getirilmiş, açlıktan, yoksulluktan, gerici savaşlardan kaçıp ıleri ülkelere göç etmek zorunda kalanların "zenginlik adaları"na girmelerini engellemek için temel malzemesi polis terörü olan duvarlar çekilmiştir.

HEGEMONYA SAVAŞIMI VE DÜNYA EKONOMİK KRİZİ

Emperyalist dünyanın son birkaç yıldaki en önemli olgularından birisi, tüm dünyayı saran ekonomik krizdir.

Dünya çapında kalkınma hızı iyice gerilemiş ve 1991'de sıfırın altına düşmuş, bağımlı ülkeler ile emperyalist ülkelerin ekonomileri arasındaki fark, birincilerın aleyhine daha büyük oranda açılmış, bağımlı ülkelerin temel ihraç ürünleri olan hammadde ve tarım ürünlerinin fiyatları daha da düşmuş, işletmelerin ve büyük tekellerin üretım kapasiteleri daraltılmış, binlerce ışletme kapatılmış, milyonlarca ışçi ışsızler ordusunun saflarına itılmiş, meta fiyatları yükseltilmiş, enflasyon oranı büyümüştür. Ekonomik kriz tekeller ve emperya-

list güçler arasındaki rekabet savaşımını daha da keskinleştirmiştir.

Krizin faturası ise yine bağımlı ülkelerin halklarına ve emperyalist ülkelerde işçilere, diğer emekçilere çıkartılmaktadır. Ezilen halkları soyma politikası daha acımasız bir biçimde yürütülmekte, emperyalist ülkelerde sermaye yalnızca reel ucretleri düşürmekle değil, ama aynı zamanda mücadeleyle elde edilmiş yasal hakları da ortadan kaldırarak işçi sınıfına saldırısını yoğunlaştırmaktadır. Emekçilerin mutlak ve relatif yoksulluğu, "refah toplumu" yalanının gizleyemeyeceği boyutlara varmıştır.

Birçok emperyalist ülkede bu gelişmelere paralel olarak işçi hareketinde canlanma gozlemlenmektedir. Aynı şekil de bağımlı ülkelerin işçi sınıfı hareketi de daha güçlü bir biçimde sesini yükseltmektedir. Fakat dünya işçi sınıfı hareketi esas olarak halen devrimci bir sınıf hareketi düzeyinde değildir. Sermayenin saldırılarına karşı işçi yığınlarının etkili ya da devrimci bir direniş gösterememesinin en başta gelen nedenlerinden birisi, sınıf içerisinde sermayenin ajanları olan işçi aristokrasisi ve sendika bürokrasisinin proleterya hareketi içerisindeki egemenliğidir. Proletarya hareketinin göreceli geriliğine ve sarı sendikacılığın sınıf hareketi içerisindeki egemenliğine rağmen, önümüzdeki dönem, sermayenin saldırısının artması dünya işçi sınıfı hareketini daha büyük atılımlara zorlayacaktır.

YA BARBARLIK YA SOSYALİZM! BAŞKA SEÇENEK YOK!

Emperyalist güçlerin emekçilere sunduğu "yeni dünya düzeni"nın "eski" dünya düzeninden temelde hiç farkı yoktur.

Barbarlığın boyutları, keskinleşen hegemonya savaşımında ve derinleşen dünya ekonomik krizinde daha fazla büyümüştür:

▶ Emperyalist ulkelerle bağımlı ülkeler arasındakı ekonomik eşitsizlik çok daha büyümüş, bağımlı ülkelerın halkları daha şiddetli bir biçimde sömürü ve yağmaya tabi tutulmuş, bu ülkelerin milyonlarca işçi ve emekçısı açlıktan ölüm sınırına getirilmiş, açlıktan, yoksulluktan, gerici savaşlardan kaçıp ileri ülkelere göç etmek zorunda kalanların "zenginlik adaları"na girmelerini engellemek için temel malzemesi polis teröru olan duvarlar çekilmiştir.

▶ Emperyalist ülkelerde artmayan, bir çoğunda düşen nufusu artırmak amacıyla özel tedbirler alınırken, araştırmalara büyük paralar harcanırken,

Birçok emperyalist ülkede bu gelişmelere paralel olarak işçi hareketinde canlanma gözlemlenmektedir. Aynı şekilde bağımlı ülkelerin işçi sınıfı hareketi de daha güçlü bir biçimde sesini yukseltmektedir Fakat dunya işçi sınıfı hareketi esas olarak halen devrimci bir sınıf hareketi düzeyinde değildir.

bağımlı ülkelerin emekçi nüfusunun büyümesini kontrol altında tutmak, engellemek için "nüfus planlaması" dayatılmıştır. Emperyalist nüfus planlaması siyasetinin nesnesi, sınıf baskısının yanısıra cinsel baskı altında ezilen emekçi kadındır.

▶ "Sürekli barış düzeni" diye yutturulmaya çalışılan "yeni dünya düzeni" daha fazla emperyalist, gerici, karşı-devrimci savaşları beraberinde getirmiştir. Dünyanın dört bir yanında gerici, karşı-devrimci yerel savaşlar körüklenmekte, bir çok gerici savaşta emperyalist güçler doğrudan da yer almaktadırlar. Değişen güç dengelerinden dolayı etki ve sömürü alanlarının yeniden paylaştırılması gerekmektedir. Birleşmiş Milletler örgütü, "yeni dünya düzeni"nin şekillendirilmesinde alınan kararlara "meşruluk" kazandıran bir kurum olarak kullanılmaktadır. Körfez savaşında, Somali'nin işgalinde batılı emperyalist büyük güçler yağma politikalarını Birleşmiş Milletler örgütüne onaylatarak yürütmüşlerdir. Şimdi aynı oyun Bosna-Hersek'de süren savaşa müdehale için yürürlüktedir.

▶ Emperyalistler, ulusal hareketlerin gelişmiş olduğu ve savaşan taraflardan birinin diğerini yok etmesi biçiminde bir "askeri çözüm"ün mümkün olmadığının görüldüğü hallerde, ehlileştirilmiş ulusal kurtuluş hareketleri ile, ona karşı savaşan devletlerin "siyasi çözüm" için masaya oturmasından yana tavır takınmaktadır. Emperyalizmin denetimindeki böyle bir "barışçı çözümü" emperyalizm için en uygun olanıdır. Emperyalizmin propagandacıları, olası gerçek çözüme karşı, emperyalizmin çıkarlarına uygun bu tür çözümleri büyük bir barış adımı olarak tanıtmaktadırlar. İsrail-FKÖ anlaşması, gelecek dönemde, bugün süren ulusal kurtuluş savaşları bağlamındaki "çözümler" için de örnek teşkil edecek ve gündeme getirilecektir.

▶ "Yeni dünya duzeni"nde emperyalistler en gerici siyasi tedbirlere ve ideolojilere daha yoğun olarak sarılıyorlar. Bağımlı ülkelerin halkları üzerinde "olağan" siyasi iktidar biçimi olarak uygulanan faşizm, emperyalist ülkelerde de, öncelikle devlet aracının faşistleştirilmesi yoluyla gelişiyor. Sivil faşist hareketler artık "demokratik ülkelerin" parlamentolarının daimi üyeleri haline gelmiş durumdalar. Hakim sınıfların şiddet organları ve sivil faşist güçler devrimcilere, sığınmacılara, göçmenlere, Yahudilere... sürek avı düzenliyorlar. Sosyal-emperyalist blokun çökmesi sürecinde iyice kızışan yeniden paylaşım dalaşında, bütün ülkelerin burjuvazisi açısından, bir çok halde ırkçılık biçimini de alan, saldırgan milliyetçilik (şovenizm), "iç cephe"yi sağlama almak, işçi ve diğer emekçileri kendi etrafında toparlamak için en önemli araç oldu. Yalnızca batının gelişmiş emperyalist merkezlerinde değil, özellikle dağılan sosyal-emperyalist kampta da ırkçılık, şovenizm ve anti-semitizm, son yıllar içerisinde gelişmelere damgasını vuran esas ideoloji oldu.

▶ "Yeni dünya düzeni"nin yalnızca tüm zenginliklerin yaratıcısı emekçilere karşı değil aynı zamanda tüm zenginliklerin kaynağı doğaya karşı da barbar bir saldırı düzeni olduğu her geçen gün çok daha açık bir biçimde kanıtlanıyor. Maksimum kar peşinde koşan sermaye, rakiplerini rekabet savaşımın-

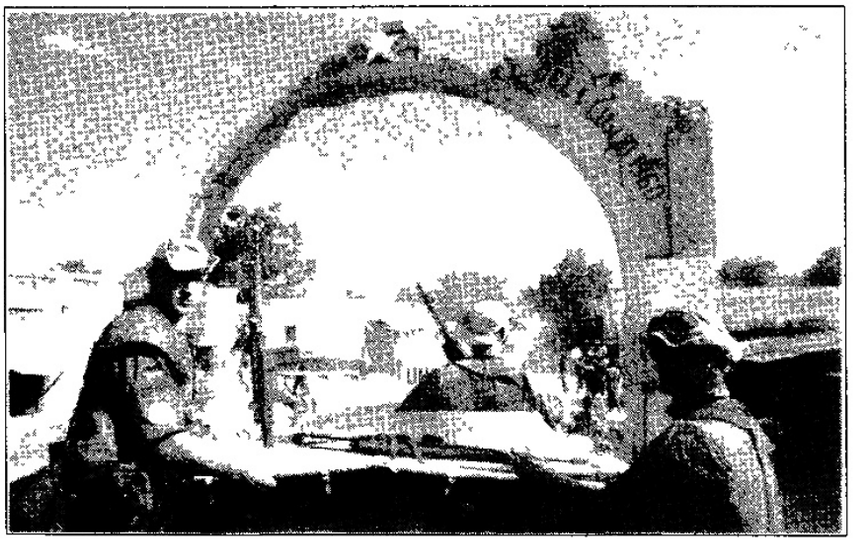

"Sürekli barış düzeni" diye yutturulmaya çalışılan "yeni dünya düzeni" daha fazla emperyalist, gerici, karşı-devrimci savaşları beraberinde getirmiştir. Dünyanın dört bir yanında gerici, karşı-devrimci yerel savaşlar körüklenmekte, bir çok gerici savaşta emperyalist güçler doğrudan da yer almaktadırlar. Birleşmiş Milletler örgütü, "yeni dünya düzeni"nin şekillendirilmesinde alınan kararlara "meşruluk" kazandıran bir kurum olarak kullanılmaktadır. Körfez savaşında, Somali'nin işgalinde batılı emperyalist büyük güçler yağma politikalarını Birleşmiş Milletler örgütüne onaylatarak yürütmuşlerdir.

da alt etmek için her yolu mübah gören tekeller dünyanın atmosferine, okyanuslarına, suyuna, bitki ve hayvan türlerine tamiri mümkün olmayan büyük zararlar verdi, vermeye devam ediyor. Tüm doğal dengeler, sermayenin kar-zarar terazisinde altüst ediliyor. Tüm insanlık ekolojik bir felakete sürükleniyor.

İnsanlığın geleceği bugün her zamankinden daha çok, emperyalist dünya sisteminin yıkılmasına bağlanmıştır: YA EMPERYALİZM YA DEVRİM! YA BARBARLIK YA SOSYALİZM!

Seçenekler bunlardır!

Sosyalizm, uğruna bilinçli mücadele ile militan bir savaşıma atılındığında kazanılacak bir alternatiftir. Ama mutlaka kazanılacaktır.

İnsanlığın geleceği ya sosyalizmdedir ya da insanlığın geleceği yoktur!

Bugün sosyalizm alternatifini geliştirmenin ön şartı, sosyalizm savaşımının öncüsü Bolşevik partilerin yaratılması ve güçlendirilmesidir. Marksizm-Leninizm bilimini özümsemede ve uygulamada yetkinleşen, sosyalizmi işçi sınıfı hareketi ile güçlü bir biçimde birleştiren Bolşevik tipte partiler kurulduğu ve güç lendiği ölçüde sosyalizm alternatifi maddi bir güç haline gelecektir.

TÜRKİYE- KUZEY KÜRDİSTAN'DA ÖZGÜRLÜK, BAĞIMSIZLIK VE HALK DEMOKRASİSİ DEVRİMLE KAZANILACAK; SOSYALİZMİN YOLU İŞÇİ SINIFI ÖNDERLİĞİNDE DEMOKRATİK HALK DEVRİMİ İLE AÇILACAKTIR!

Son dönemlerde TC'nin faşist hakım sınıfları açısından en önemli soru, emperyalist dünyanın yeniden paylaşılmasında kendilerinin yerinin ne olacağı, kendilerine düşen payın ne olacağı sorusu idi. TC'nin faşist hakim sınıfları yeniden paylaşım dalaşında paylarını yükseltme, en azından Ortadoğu'da bölgesel bir büyük güç olma ve hatta ondan da ileri geçip Doğu'da dağılan Rus sosyal-emperyalizminden kopan Türki cumhuriyetlerle, Batı'da müslüman Boşnak Cumhuriyeti'ne "Adriyatik'ten Çin Denizi'ne" uzanan bir "Turan" kurma hayali peşinde idiler. Türk hakim sınıfları ne Ortadoğu'da bölgesel bir buyük güç olma hayali, ne de "Turan" hayali konusunda başarı kazanmışlardır.

Körfez savaşında faşist diktatörlük "bir koyup beş alamadığı" gibi, zararlı da çıkmıştır. Mali zararın yanısıra bir de başına Güney Kürdistan'da kurulan özerk Kürt devleti "belası" çıkmıştır. Rus ya'nın eski hegemonya alanlarında patronun kım olduğu konusunda yanlış anlamaya meydan bırakmayacak açıklıktaki tavrı; Rusya ile batılı emperyalistler arasındaki, Rusya'nın kenar bölgelerinde egemenliğini tanıyan resmi ol mayan anlaşma; faşıst diktatörlüğü, turan hayallerine daha dikkatli bir bıçım verme zorunda bırakmıştır. TC'nın "dünya Türkleri" açısından oynayacağı ve batılı emperyalist büyuk güçler tarafından da uygun görülen rol, düşünsel ve ideolojik bir merkez rolüdür. Bunun böyle kalması halında emperyalistlere bir zararı da yoktur. Tersine TC taşeronluğu ile, "Türk cumhuriyetleri"nin —Rusya'nın temel egemenlik hakları(!!) zedelenmeden— ortaklaşa sömürülmesı için bu rol kullanılabilir bır roldur.

Maksımum kar peşinde koşan sermaye, dünyanın atmosferine, okyanuslarına, suyuna, bitki ve hayvan türlerine tamırı mumkün olmayan büyuk zararlar veriyor

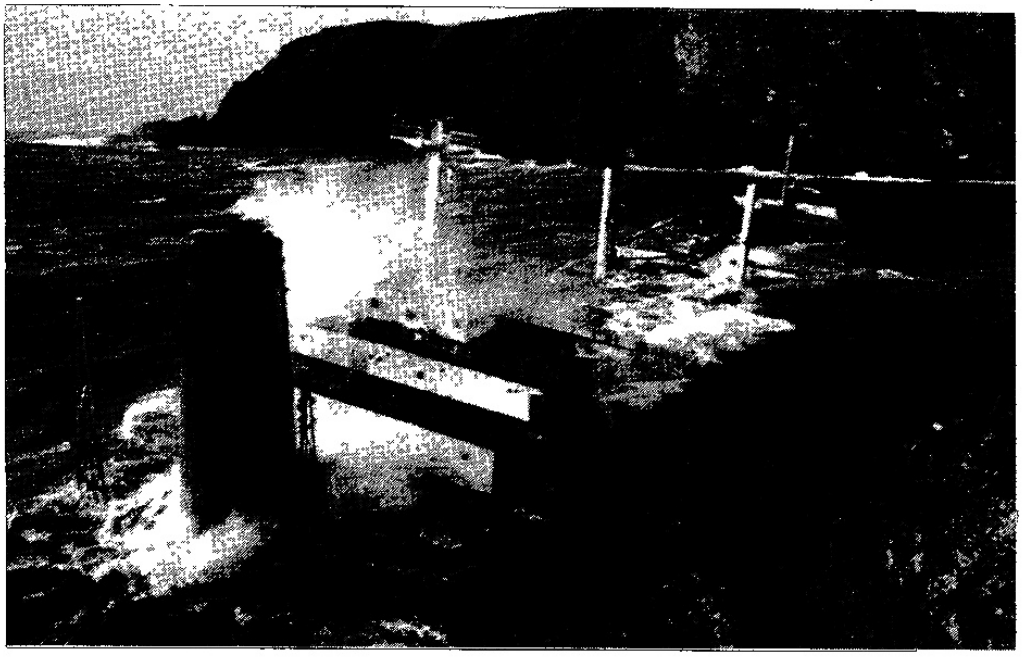

Dış politikada faşist diktatörlüğün durumunu gösteren bir başka önemli olgu Bulgaristan dışında hiç bir komşu devletle ilişkisinin yumuşamaması, önceden var olan çelişkilerin bir çoğunun daha da keskinleşmesidir. TC'nin komşusu devletlerle olan çelişkileri askeri çatışma olanaklarını da güçlü bir biçimde kapsamaktadır.

TÜRKİYE-KUZEY KÜRDİSTAN'DA GÜNDEMİN ESAS MADDESİ: KÜRT ULUSAL KURTULUŞ MÜCADELESİ...

Son yıllarda Türkiye'deki gelişmelere esas damgasını vuran mücadele, Kuzey Kürdistan'da PKK önderliğinde gelişen ulusal kurtuluş mücadelesi oldu. Faşist diktatörlük gelişen ve güçlenen Kürt ulusal kurtuluş savaşına karşı daha yoğun bir biçimde saldırı, yok etme, askeri yöntemlerle sorunu çözme politikasına sarıldı. TC tarafından kontrol altında tutulan Kuzey Kürdistan'ın tüm bölgeleri "emir-komuta disiplini"nin hüküm sürdüğü büyük bir askeri kışlaya çevrildi. TC; Şırnak'ta, Lice'de ve daha bir çok yerleşim bölgesinde uyguladığı katliamlarla faşist terörün kitle hedefini daha da genişletti. Bugün faşist TC, Kuzey Kürdistan'da kirli bir savaş yürütmektedir. Batılı emperyalistler de faşist diktatörlüğe, sorunu "makul bir zaman dilimi" içinde askeri olarak çözmesi için açık çek vermişlerdir. Fakat denenen tüm yöntemlere ve yollara rağmen, sonuçta ortaya çıkan tablo faşist diktatörlüğün amaçladığının tam tersi oldu: Kürt emekçileri giderek daha fazla ölçüde ulusal kurtuluş hareketine katıldılar, onun bugünkü öncü gücü PKK'ya daha güçlü destek vermeye başladılar.

Kürt ulusunun ulusal kurtuluş savaşımı geliştikçe burjuva milliyetçi PKK'nın zayıflıkları da daha açık bir biçimde görünmeye başladı. PKK'nın Kürt ulusal sorununun çözümü için, TC'yi görüşme masasına zorlamak, "siyasi çözüm"ü kabul ettirmek amacıyla reformist bir çözüm için mücadele ettiği, özellikle "ateşkes taktiği"nin uygulandığı aşamadan sonra daha berrak bir biçimde ortaya çıktı. Bu şartlarda "halklar hapishanesi TC"de ulusal sorunun devrimci çözümü için Kuzey Kürdistan'da Bolşevik örgütlenmenin önemi kendini daha acil olarak dayatmaktadır. Kürt ulusunun ayrılma hakkını gerçekten kazanacağı şartları yaratmanın, ulusal kurtuluşu sosyal kurtuluşla sıkı sıkıya birleştirmenin, ulusal ve sosyal kurtuluş hareketinde işçi sınıfının hegemonyasını sağlamanın biricik garantisi Kuzey Kürdistan işçi sınıfı ve diğer emekçi sınıfları ile etle kemiğin kaynaştığı gibi kaynaşan Bolşevik bir partinin inşasıdır.

Kuzey Kürdistan'da yürüyen savaş karşısında tek doğru devrimci politika, yürüyen kirli savaş karşısında en az direnme çizgisini savunan askere gitmeyi reddetme politikası değil, faşist diktatörlüğün temel direği olan burjuva ordusunu içten parçalamak, onu içten yıkmak için yapılacak olan, faşist ordu içerisindeki devrimci, bozgunculuk çalışmasıdır.

BOLŞEVİK PARTİ/KUZEY KÜRDİSTAN -TÜRKİYE 5. KONGRESİ, Kuzey Kürdistanlı komünizm taraftarlarına, Kuzey Kürdistan'ın sınıf bilinçli işçilerine bolşevizm bayrağı altında devrimci bir alternatif inşa etme çağrısı yapmaktadır.

TÜRKİYE-KUZEY KÜRDİSTAN'DA DEVRİM GÜÇLERİNİN DURUMU, GELİŞMESİ VE GÖREVLERİMİZ

ANAP hükümeti dönemine son veren DYP-SHP koalisyon hükümetinin iş başına gelmesi ile birlikte işçi sınıfı hareketinin yükselmesi, yaratılan umutlar ne denıyle azalmışsa da, DYP-SHP koalisyon hükümetinin aslında öncekilerinden hiç bir nitelik farkının olmadığı, en az ANAP hükümetleri donemi kadar emek çi düşmanı bir hükümet olduğunun açığa çıktığı ölçüde işçi sınıfı hareketi yeniden yükselmenin işaretlerini vermeye başlamıştır. Özelleştirmeye, taşeronlaştırmaya, sendikasızlaştırmaya karşı kitle gösterileri buna örnektirler. Mücadeleye daha geniş biçimde yeni güçler de atılmıştır. Sendikalaşma ve grev hakları olmayan memurlar, hükümetin komik derecedeki maaş artışlarını onaylamasına kendiliğinden yığın gösterileri ile yanıt vermişler, polisle çatışmalara kadar uzanan mücadelelerde yeni deneyimler kazanmaya başlamışlardır. Temel gücü köylülük olan Kürt ulusal kurtuluş hareketi şahsında, Türkiye-Kuzey Kürdistan işçi sınıfının temel

Halen yürüyen işçi sınıfı mücadeleleri düzenle kaynaşmış sendika ağalarının önderliğinde düzen sınırları dışına çıkmayan, talepleri esas olarak ekonomik ve yer yer de kısmi demokratik talepler olan mücadelelerdir. İşçi sınıfının tüm mücadeleleri, işçi sınıfı içinde komünist bir önderliğin eksikliğini çok açık bir şekilde gösteriyor. Bu eksikliği ortadan kaldırmak, sınıf hareketi içerisinde sağlam kaleler fethetmiş komünist bir örgütü inşa etmek bugün her zamankinden daha yakıcı bir görevdir. Sınıf hareketini fethetmek demek herşeyden önce işletme ve fabrikaları, her şeyden önce de en onemli büyük işletmeleri fethetmek demektir.

müttefiği olan köylülüğün çok önemli bir bölümü zaten yığınsal olarak mücadele içerisindedir. Emekçi kadın hareketinin gelişiminde de küçümsenmeyecek kıpırdanmalar yaşanmaktadır. Emekçi kadın hareketi burjuva-feminist hareketin hakımiyetinden kurtulmaktadır.

Halen yürüyen işçi sınıfı mücadeleleri düzenle kaynaşmış sendika ağalarının önderliğinde düzen sınırları dışına çıkmayan, talepleri esas olarak ekonomik ve yer yer de kısmi demokratik talepler olan mücadelelerdir. İşçi sınıfı hareketi halen bütün halkın öncü sınıfı olduğu bilincine sahip bir düzeyde değil. İşçi sınıfının eylemlerinin talepleri doğrudan yalnızca kendi sınıfını ilgilendiren talepler. İşçi sınıfının savaşımının niteliği örneğin ezilen milliyetlerin haklı taleplerine, emekçi kadınların devrimci amaçlarına, doğal çevrenin korunması uğruna taleplere vb. sahip çıkacak seviyede değil.

İşçi sınıfının tüm mücadeleleri, işçi sınıfı içinde komünist bir önderliğin eksikliğini çok açık bir şekilde gösteriyor. Bu eksikliği ortadan kaldırmak, sınıf hareketi içerisinde sağlam kaleler fethetmiş komünist bir örgütü inşa etmek bugün her zamankinden daha yakıcı bir görevdir. Sınıf hareketini fethetmek demek herşeyden önce işletme ve fabrikaları, her şeyden önce de en önemli büyük işletmeleri fethetmek demektir. Bu hedefe ulaşmanın en önemli ve en temel aracı olarak, BOLŞEVİK PARTİ / KUZEY KÜRDİSTAN-TÜRKİYE 5. KONGRESİ işletme hücreleri temelinde örgütlenmenin önemine özellikle dikkat çekmiş, örgütsel faaliyetin kesin bir biçimde bu plana göre yönlendirilmesini karara bağlamıştır.

5. Kongre, işçi sınıfının en geri düzeyde de olsa örgütlü ve en hareketli kesimini barındıran ama faşist diktatörlüğün hizmetinde çalışan gerici sendikalarda komünist çalışmanın biçimi olarak komünist fraksiyon ve muhalefet faaliyetinin önemine dikkat çekmiştir.

5. Kongre, komünistlerin ve sınıf bilinçli işçilerin önüne uzun perspektif olarak gerici sendikalara karşı sınıf sendikalarının inşaası alternatifini koymuştur.

5. Kongre, daha bir çok özel alanda örneğin gençlik hareketi ve gençlik örgütlenmesi, mücadele biçimleri, legal ve illegal çalışmanın doğru birleştirilmesi, faşizm çözümlemesi, yurt dışındaki faaliyet üzerine parti çizgisini geliştiren ve somutlaştıran kararlar almıştır. Yurtdışı faaliyetlerinde çalışılan ülkelerde komünist partilerinin inşasına bizzat el atma yönünde bir "yeni yönelim" belirlemiştir. Yine 5. Kongre, raporlar temelinde partinin tüm temel faaliyetlerini gözden geçirip değerlendirmiş, çalışmalardaki başarılar, eksiklik ve zaafların altını çizmiş, bunları aşmanın yöntem ve araçlarını belirlemiştir. 5. Kongre aldığı kararlarla, parti tarihinde yeni bir atılımın, bir dönüm noktasının başlangıcı olacaktır.

BOLŞEVİK PARTİ/KUZEY KÜRDİSTAN -TÜRKİYE 5. KONGRESİ, partinin inşaası açısından tarihi bir dönüm noktası olan bir karar almış, teorik çalışmanın esas olduğu dönemin kapandığını ve önümüzdeki dönemde örgütsel inşa halkasının esas halka olduğunu tespit etmiştir. Bunun yanında örgütsel inşada da kadrolar sorununun belirleyici önemine dikkat çekmiş; gelinen yerin "kadrolar her şeyi belirleyecektir" denmesi gereken yer olduğunu açıklamıştır.

PARTİ TARİHİNDE YENİ BİR SAYFA: PARTİ ISMİNİN DEĞİŞTİRİLMESİ

1981 başındaki ayrılıktan sonra, kopulan menşeviklerle farklılığı belirtmek fakat komünist önder İbrahim Kaypakkaya'nın komünist mirasına sahip çıkıldığını ifade etmek için Türkiye Komünist Partisi/Marksist-Leninist(Bolşevik) –TKP/ML(B)– ismi tarafımızdan kullanılmıştır. Bu isim 12 mücadele yılı içerisinde onurla taşınmış, bu isim ile yalnızca İbrahim Kaypakkaya'nın komünist mirasına sahip çıkılmakla yetinilmediği, aynı zamanda O'nun geliştirildiği de belgelenmiştir. Gelinen yerde partimizin gerçek niteliğini en iyi vurgulayan yönün, onun Bolşevik eki olduğu iyice ortaya çıkmıştır. Bu yönü partinin tanımı haline getirmek tek doğru sonuç olmalıydı. 5. kongre buna uygun karar aldı ve partinin ismini BOLŞEVİK PARTİ/ KUZEY KÜRDİSTAN-TÜRKİYE; –[BP/KK-T]– olarak değiştirdi. Böylece hem partinin niteliği tam olarak vurgulanmış oldu hem de eski TKP/ML ismine sahip çıkan bir dizi oportunist örgütle karıştırılma imkanı da ortadan kaldırılmış oldu.

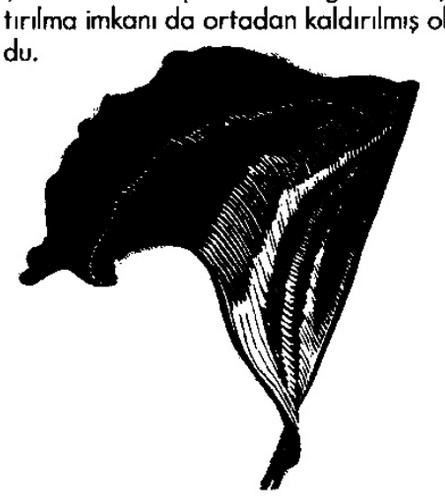

BOLŞEVİK PARTİ/KUZEY KÜRDİSTAN -TÜRKİYE 5. KONGRESİ, partinin bu ismi yine onurla taşıyacağı ve bu ismi daha büyük hedeflerin ve mücadelelerin simgesi haline getireceğine olan kesin inancını önemle vurguladı.

•••

Kadın ve erkek yoldaşlar,

5. Kongrenin daha da yükseklere kaldırdığı Bolşevizm bayrağı, bizlerin önüne çözülmesi zorlu, zorlu olduğu kadar onurlu görevler koymuştur. Şimdiye dek olduğu gibi, bundan böylede bu görevleri çözmek bizlerin elindedir.

Bu yüzden diyoruz ki;

Bırakalım burjuvazinin çanak yalayıcıları komünizmin öldüğü üzerine ahkam kessin;

Bırakalım oportunist-revizyonistler köşeye sıkıştıkları yerde bizim küçüklüğümüz vb. üzerine ahkam kessin;

Bolşevizm er veya geç zafer kazanacak! Yeter ki, biz onun yılmaz savaşçıları, Marksizm-Leninizm bilimine sarılalım, bu bilimi bir eylem kılavuzu olarak kullanmayı bilelim;

Yeter ki partimizin şimdi daha da ilerleyen bolşevik çizgisini özümseyelim ve ona hayat verelim ,

Yeter ki biz, Marksizm-Leninizmi işçi sınıfına taşıma görevini layıkı ile yerine getirelim!

Yeter ki, büyük hedefe yaraşan insanlar gibi yaşamayı, davranmayı, savaşmayı becerelim!

▶ BOLŞEVİK PARTİ/KUZEY KÜRDİSTAN-TÜRKİYE İLE VE BOLŞEVİK PARTİ/ KUZEY KÜRDİSTAN-TÜRKİYE İÇİN!

▶ KUZEY KÜRDİSTAN - TÜRKİYE'DE, SOSYALİZME GİDEN YOLDA İLK ADIM OLARAK İŞÇİ SINIFI ÖNDERLİĞİNDE DEMOKRATİK DEVRİM İÇİN!

▶ DEVRİMİN KOMÜNİZM HEDEFİYLE, BÜTÜN DÜNYA İŞÇİ SINIFI İLE OMUZ OMUZA DURMAKSIZIN SÜRDÜRÜLMESİ İÇİN!

▶ PROLETER DÜNYA DEVRİMİ İÇİN !

▶ KOMÜNİZM İÇİN !

5. KONGRENİN YÜKSELTTİĞİ BOLŞEVİZM BAYRAĞINA SARILIN !

▶ YAŞASIN PARTİMİZ
BOLŞEVİK PARTİ/
KUZEY KÜRDİSTAN-TÜRKİYE!

▶ BOLŞEVİZM YENECEKTİR !

Bolşevik Parti /
KUZEY KÜRDİSTAN-TÜRKİYE
Merkez Komitesi

Şubat 1994

Kongre'nin aldığı kararlar...

Bolşevik Parti 5. Kongresi, yapılan açıklamaya göre, bir dizi siyasi ve örgütsel karar almıştır. Aşağıda alınan bu kararların önemli bir bölümünü yayınlıyoruz. Karara bağlanmış olan "Biz Kimiz?" başlıklı açıklamayı, özel sayı olarak yayınlayacağız.

Bolşevik Parti
KUZEY KÜRDİSTAN-TÜRKİYE
5.
KONGRESİ

(TKP/ML Bolşevik'in 5. Olağan Kongresi tarihi bir adım atarak, parti isminin Bolşevik Parti olarak değiştirilmesi kararını aldı. Oybirliği ile alınan bu karar şöyle ...

PARTİ İSMİNİN DEĞİŞTİRİLMESİ HAKKINDA

TÜRKİYE Komünist Partisi/Marksist-Leninist (Bolşevik)'in 5. Kongresi, parti ismini değiştirerek, bundan böyle Bolşevik Parti/Kuzey Kürdistan-Türkiye isminin kullanılmamasını karara bağlar.

Gerekçelerimiz şunlardır :

1) Kurulduğumuzdan bu yana kullandığımız parti isminde "Türkiye" kavramı en başta durmaktadır. Türkiye kavramı bizim açımızdan içinde yaşadığımız, devrimle yıkmaya çalıştığımız devlet olan TC devleti için kullanılan bir kavramdır. TC, içinde Türklerin hakim ulus olduğu, Türk olmayan millet ve milliyetlerin ulusal haklarının zorla gaspedildiği çok uluslu bir devlettir. TC'nin bugünkü sınırları içinde tarihi olarak türklerden ayrı ulusların yerleşim alanları olan Kürdistan, Ermenistan gibi ülkelerin toprakları da vardır. Bugün Kürdistan'ın TC sınırları içinde bulunan Kuzey Kürdistan kesiminde, Kürt Ulusunun ulusal hakları için yürüttüğü haklı bir mücadele vardır. Bu mücadeleyi bastırmak için TC faşist devleti, haksız, kirli bir savaş yürütmektedir. "Türkiye" kavramı, "Türk" kavramını içinde barındıran ve bu yapısı ile objektif olarak çok uluslu, ve türk olmayan uluslara baskı uygulanan bir devlet niteliğini gözlerden gizleyen bir kavramdır.

Biz kuşkusuz son dönemlerde yaptığımız ajitasyon ve propoganda çalışmasında sürekli olarak "Türkiye" kavramını "Kuzey Kürdistan" kavramı ile tamamlayarak kullanma yoluyla, kavramın bu "gizleme" işlevini geçersiz hale getirmeye çalıştık. Diğer yandan Kuzey Kürdistan bölgesi açısından burda bir anlamda ayrı parti olan Kuzey Kürdistan Seksiyonu'nun örgütlenmesini önümüze görev olarak koyarak, bizim için "Türkiye" ve "Kuzey Kürdistan"ın devrimleri, devrimin esas hedefi olan devlet iktidarı bir ve aynı iktidar olduğu için, içiçe geçmiş iki ayrı ülke olduğu gerçeğini vurguladık. Buna uygun bir pratik ve örgütlenme geliştirmeye çalıştık.

Buna rağmen, içinde Türk kelimesi geçen Türkiye'nin parti isminin başında durması, bizim isteğimizden bağımsız olarak, Kuzey Kürdistan'dan ayrı olarak ele alınan "Türkiye"yi "esas" ülke olarak, "Türkiye" partisini "esas" parti olarak gördüğümüz hissini yaratıyor. Biz "Kuzey Kürdistan" partisinin "yavru" ya da "uydu" parti olduğu, "Türkiye" partisi değiliz. Birbiri ile çok sıkı işbirliği içinde olan iki partiyiz. Ya da eşit haklara ve yükümlülüklere iki parçadan oluşan bir partiyiz. Kuzey Kürdistan/Türkiye partisiyiz. O halde, "Türkiye" kavramını, parti isminin başından çıkarmak ve yalnızca öncelikle nerde örgütlendiğimiz, hangi ülkelerin devriminin partisi olduğumuzu belirtmek için, parti

isminin sonuna eşit olan ülke ısimleri olarak Kuzey Kürdistan-Türkiye yerleştirmek doğrudur. Yalnızca bu nedenle bile gelinen yerde parti isminin değiştirilmesi gereklidir.

Ülke isminin partinin ismi başından alınıp, ismin arkasına eklenmesı, proletaryanın tek tek ülkelerdeki devrim mücadelesinin uluslararası devrım mücadelesinin bir parçası olduğunu, tek tek ülkelerdeki partilerin gerçekte Enternasyonal BİR Partinin eşit hak ve yükümlülüklere sahip parçaları olduğunu belirtmek açısından, ilerde kurulacak bir Bolşevik Enternasyonal açısından da daha doğru ve uygundur.

2) TKP/ML(BOLŞEVİK) ismi, TKP/ML içindeki Bolşeviklerin Mart 1981'de yapılan I. Konferansında (Kongre) karara bağlanmıştır.

İsimlendirme şöyle gerekçelendirilmiştir:

"Konferansımız Partinin tasfiyeci Merkez Komitesi'ne terkedilmemesi gerektiği görüşündedir. Bu anlayıştan yola çıkarak, Konferansımız oluşturulacak örgütlenmede TKP/ML adına sahip çıkmanın doğru olduğu, ancak buna "Bolşevik" (B) ekinin eklenmesi gerektiği görüşündedir. (B) eki eklenmelidir, çünkü kendimizi kitle içinde bugünkü Merkez Komitesinden açıkça ayırmamız gereklidir. (B) eki bizim ideolojik-siyasi-örgütsel niteliğimizi belirlememiz açısından doğru olacaktır." (Bolşeviklerin I. Konferans Kararları'ndan, 3 No'lu Karar, Bkz. BP 1/11, sayfa 106)

Görüldüğü gibi, TKP/ML(BOLŞEVİK) isminin birinci kısmı bizim TKP/ML'i o günkü tasfiyecı, menşevik MK hizibine terketmeme isteğimiz ve iddiamızı ifade etmekte idi. Ve o günkü şartlarda bu doğru idi de.

Bu kararın alınmasından bugüne kadar geçen 12 yıllık süre içinde, bizim dışımızda TKP/ML ismini kullananlarla aramızdaki mesafe iyice açıldı. Biz gerek siyasi çizgide, gerekse örgütlenmede bolşevikleşme yönünde önemli adımlar atar, çıkış noktamız olan İbrahim KAYPAKKAYA yoldaşın TKP/ML'sinin çizgisini, hata ve sapmalardan arındırıp, gerçek bir bolşevik hatta oturturken; Menşevik kanat aynı çizginin Marksizm-Leninizm' den sapmalarına kıskançlıkla sahip çıkarak, bunları sistemleştirme yönünde gelişti. Bu kanat gelinen yerde çizgısini "Maoizm" temeline oturttuğunu açıkça ilan eden noktada konaklamış durumda.

Geçen dönem içinde ortaya menşevıklerdeki kimi bölünmelere bağlı olarak TKP/ML ismini kullanan başka gruplar da çıktı. 1976'dan bu yana TKP/ML Hareketi ismını kullanan oportünist grup da varlığını sürdürüyor. Şu anda bizim dışımızda TKP/ML ismini kullanan ve çizgileri çizgimize taban tabana zıt en az üç grup var: TKP/ML; TKP/ML Hareketi; TKP/ML (Maoist Merkez). Bizim ismımizin sonundaki Bolşevik eki de, geniş kitleler açısından TKP/ML isminı kullanan diğer gruplarla birbirine karıştırılmamızı tam olarak engellemiyor. Sözkonusu grupların uzun süre daha varlıklarını

Bolşevizm...

Karanlığı yırtan bir ışıktır o,
Karamsarlığa karşı güvenli bir güliş,
O, geleceğin umudu,
Umudun geleceğidir...

●●●

Her yer cinayet, cürüm, hırsızlık,
Üç kağıt ve adamsendecilikle dolu...

Haksızlık hak adına,
Eşitsizlik eşitlik adına,
Düşmanlık dostluk adına,
Zulüm kardeşlik adına...
Dün ve gün bu!
Sömürünün mantığı bu!
Barbarlık bu!

●●●

Yarının ipotek altında!
Yarının yok,
Bugün
Barbarlığa
Dur demezsen eğer!

●●●

Barbarlığı yenmenin
Onu alt etmenin
Bir yolu var:
Sosyalizm!
yarının bir yol göstericisi var:
Bolşevizm!
Yarını
Kazanabilirsin,
Sen istersen
Savaşırsan bugün eğer.

●●●

Dön yüzünü
Karanlığı yırtan ışığa!
Güven kendine...
Sarıl geleceğin umuduna,
Umudun geleceğine...
Sarıl Bolşevizme!

Bolşevizm seninle yenecek!
Yarın bolşevizmle gelecek!

Bolşevik Parti
KUZEY KÜRDİSTAN-TÜRKİYE
5. KONGRESİ

sürdürecekleri ve evet bölünmelere bağlı olarak yeni TKP/ML'lerin çıkması olasılığı da göz önüne alındığında, bizim kitleler arasında karışıklık yaratan ve yanlış bilinç veren isim benzerliğini ortadan kaldırmamız gerekliliği ortaya çıkmaktadır.

3) Bizim ideolojik-siyasi-örgütsel niteliğimizi belirleyenin "Bolşevik" kavramı olduğu, daha partimizin I. Kongresinde tespit edilmiş ve TKP/ML ismine Bolşevik eki eklenmişti. Siyasi Hareketler içinde bizim belirleyici özelliğimiz "Bolşevik" ismidir. Siyasi hareketler bizi TKP/ML isminden çok "Bolşevikler" veya Merkez Yayın Organımız olan "Bolşevik Partizan" ismi ile tanımaktadır. Bolşevik ismi Türkiye-Kuzey Kürdistan Komünist ve Devrimci Hareketi tarihinde bizim yerimizi belirleyen isim haline gelmiştir. Bu iyi bir şeydir. Bu durumu bilinçli olarak korumak ve geliştirmek, Bolşevik kavramını geniş emekçi kitlelerin nezdinde de bizim teori ve pratiğimizle ayrılmaz bir biçimde özdeşleştirmek görevimizdir.

4) Bunlardan yola çıkarak 5. Parti Kongremiz şu kararı alır:

TKP/ML(BOLŞEVİK) isimlendirmesi, gelinen yerde, a) Türkiye kavramının parti isminin başından kaldırılması ve isim ardına Kuzey Kürdistan'la birlikte eklenmesi gerektiğinden b) kitlelerın nezdinde bizim TKP/ML adına konuşan birden fazla oportünist grupla karıştırılmamızı beraberinde getirdiğinden ve uzun süre birden fazla TKP/ML var olacağının açıkça görulmesinden dolayı, partimizin ismi BOLŞEVİK PARTİ olarak değiştirilecektir. Bolşevik Parti isimlendirmesi, bizim niteliğimizi en kısa ve en öz biçimiyle ortaya koyan ve bizi komünizm adına konuşan tüm oportünist gruplardan ayıran bir isimlendirmedir. Ülke isimlendirmesi, partinin kendini bir Bolşevik Enternasyonal'in adı geçen ülkedeki temsilcisi olarak gördüğünü vurgulamak amacıyla, Bolşevik parti isimlendirmesinin ardına ek olarak konacaktır.

Bu durumda Partimizin ismi tam olarak "BOLŞEVİK PARTİ/Kuzey Kürdistan-Türkiye" olacaktır. Kısa yazımı BP/KK-T'dir.

Parti Kuzey Kürdistan ve Türkiye'de yaşayan ırkı, milliyeti, cinsiyeti, dini, mezhebi ne olursa olsun tüm komünistlerin partisidir. Ezilen tüm milliyetlerin ulusal haklarını da "uluslara ayrılık hakkı" "tüm milliyetlere tam eşitlik" şiarı altında savunur. ◄

Bolşevik Parti
KUZEY KÜRDİSTAN-TÜRKİYE
5. KONGRESİ

BOLŞEVİK PARTİ'nin 5. Kongresi, Dördüncü ve Beşinci Kongreler arasındaki üç yıllık dönemde yürütülen faşizm üzerine inceleme ve tartışmaları da sonuçlandırdı. Bu konuda alınan karar şöyle:

FAŞİZM ÜZERİNE TEZLER

1) Faşizm ve Faşizme Karşı Mücadele konusunda temel komünist tezler Komintern tarafından ortaya konmuştur. Çıkış noktamız Komintern'in tezleridir.

2) Bu bağlamda bilince çıkartılması gereken şey, Komintern'in faşizm üzerine tezlerinin, teori ve pra tiğinin Komünist Enternasyonal 7. Kongresi'ne Komünist Enternasyonal Yürütme Kurulu adına sunulan *"Faşist saldırı ve İşçi Sınıfının Faşizme Karşı Mücadelesinde Komünist Enternasyonal'in Görevleri"* başlıklı (Dimitrof tarafından sunulan) raporla sınırlandırılmasının yanlışlığıdır. Sözkonusu rapor kuşkusuz bir yanıyla Komünist Enternasyonalin faşizm konusundaki teori ve yaklaşımının en olgun ifadesidir ve bu niteliği ile faşizm konusunda dayanılacak temel belgedir. Fakat buna rağmen Komintern'in faşizm konusundaki tavrını bu raporla sınırlandırmak iki açıdan yanlıştır; önce bu rapora gelene dek yürütülen tartışmaları, teorinin üretilmesi, geliştirilmesi, derinleştirilmesi, yer yer objektif durumdaki değişmelere bağlı olarak değiştirilmesinde kat edilen mesafeyi yok saydığı noktada eksik ve yanlıştır. Diğer yandan bu raporda Birleşik Cephe taktiği somut tartışıldığında, kuşkusuz 1935'deki objektif duruma, şartlara uygun olarak tartışılmakta, o objektif duruma uygun taktikler önerilmektedir. Bunun kavranmadığı noktada iki yanlış ortaya çıkmaktadır: Komintern'in "sol" eleştiricileri, 1935'deki şartları doğru değerlendiremedikleri, 1928' deki Sosyal Demokrasi ile, 1935' teki Sosyal Demokrasi; 1935'deki Sosyal Demokrasi ile şimdiki Sosyal Demokrasi arasındaki farkları; 1935'de faşizmin durumu; Sosyalist Sovyetler Birliği ve Enternasyonal Komünist Hareketin durumu ile bunların andaki durumu arasındaki farkları kavramadıkları için, 1935'te önerilen Sosyal Demokrat partilerle üstten de cephe taktiğini "revizyonizmin başlangıcı" "sağcılık" vb. olarak adlandırmakta, 7. Kongrenin doğru Marksist-Leninist çizgisine saldırmaktadır.

Komintern'in 7. Kongresi'nin doğru Marksist-Leninist çizgisine "sağ"dan, revizyonist cepheden saldırı ise, lafta onu savunma maskesi altında gelmektedir. Revizyonistler 1935'de o günkü duruma uygun olarak önerilen kimi taktikleri (örneğin Sosyal Demokrat Partilerle faşizme ve sermayenin saldırısına karşı üstten de cephe taktiğini) strateji haline getirmişler; sahtekarca 7. Kongrenın, daha önceki "sol çizgi"yi düzelttiğini ileri sürmüşlerdir. Gerçekte ise, Komintern'in 7. Kongre öncesindeki çizgisi ile, yedinci Kongre çizgisi arasında bir zıtlık yoktur. 7. Kongre Komintern'in daha önce geliştir-

diği doğru çizgiyi daha da ilerletmiş, 1935 şartlarına göre kimi taktik değişiklikler yapmıştır. Revizyonistlere göre yanlış olan "Sosyal-Faşizm" teorisi, ve bu bağlamdaki Komintern'in genel çizgisi doğrudur. Komintern hiçbir dönemde, Yedinci Kongresinde de bu alandaki genel çizginin yanlış olduğu tespitini vb. yapmamıştır.

3) Komintern 7. Kongresi döneminde faşizme karşı mücadelede mümkün ve mutlaka gerekli olan "Birleşik Cephe"nin üstten de kurulmasının önündeki en büyük engellerden biri olan "sol" hatalara karşı mücadele esas mücadeledir. 7. Kongre raporunda Komünist saflarda esas mücadele hedefi sol hatalardır. Bu, Komintern 7. Kongre raporunu kimi noktalarda "sağa açık" hale getirmektedir. Buna rağmen revizyonizmin suçu 7. Kongre raporuna yüklenemez.

4) Komintern'in faşizm teorisi açısından bilince çıkartılması gereken bir başka önemli nokta şudur: Komintern'de faşizm sorunu esas olarak ve öncelikle burjuva demokrasisinin hüküm sürdüğü ülkelerde, burjuvazinin bir başka iktidar biçimine geçiş sorunu olarak tartışılmaktadır. Burjuva demokrasisini yaşamayan ülkeler açısından faşizm sorunun çözümlenmesi Komintern tarafından yapılmamaktadır. Komintern'in faşizm konusundaki teorisi bu konuda çıkış noktaları sunmaktadır.

5) Faşizmin en temel özellikleri olarak şunlar sayılmak zorundadır:

▶ Faşizmin hangi sınıfın iktidarı olduğu açısından: Faşizm, emperyalist ülkelerde finans kapitalin –yani emperyalist burjuvazinin– iktidarıdır. Emperyalizme bağımlı ülkelerde faşizm, emperyalizme bağımlı hakim sınıfların iktidarıdır.

Bu bağlamda bilince çıkarılması gereken şudur:

a) Faşizm, emperyalizmin bir olgusudur. Emperyalizm döneminde emperyalist burjuvazinin (ve ona bağımlı burjuvazinin) yönetim biçimlerinden biridir. Emperyalizmin ekonomisine tekabül eden iktidar biçimi Lenin'in deyimiyle *"Bütün çizgi boyunca gericilik"*tir. Gericilik, şovenizm, saldırganlık vb. emperyalizmin ekonomisine uygun siyasi niteliklerdir. Bu anlamda emperyalizm döneminde emperyalist ülkelerde burjuva demokrasisi sürekli olarak faşist tedbirlerle elele yürüyen bir burjuva demokrasisidir. Var olan burjuva demokratik haklar, emperyalist burjuvazi demokrat olduğundan, demokrasi savunduğundan değil, geçmişte kazanılmış hakların geri alınma zorluğundan ve bir dizi halde de proletarya bu haklardan proleter devrim mücadelesinde yeterli ölçüde yararlanmadığı için, geri alınma ihtiyacı duyulmadığından vardır. Buna ihtiyaç duyduğu anda, burjuvazi var olan geçmişte kazanılmış demokratik hakları ortadan kaldırmak için saldırıya geçer. Bu saldırı burjuvazinin "demokrat" partileri tarafından adım adım faşistleşme biçiminde olabileceği gibi, belli şartlarda açık faşist partiler aracılığıyla topyekün saldırı olarak da gerçekleştirilebilir. Bu anlamda, burjuva demokrasisinin değil fakat burjuva demokratik hakların da gerçek sahibi ve savunucusu, bunları proleter devrim mücadelesi için kullanabilmek amacıyla, proletaryadır.

"Demokratik devrim"ini emperyalizm çağında ve emperyalizme bağımlı veya onunla uzlaşan burjuvazinin önderliğinde yaşayan ülkelerde, gerçek anlamda bir burjuva demokrasisi yaşanmamıştır. Buralarda yarı yolda kalan, tamamlanmayan devrim ertesi ortaya çıkan burjuva kurumları (parlamento; parlamentoya karşı sorumlu hükümet vb) en baştan itibaren gericifaşizan, faşist özellikler taşır; bu kurumlar birçok halde göstermeliktir, faşist bir iktidarı maskeleme aracıdır.

b) Burjuvazinin diğer iktidar biçimlerinde olduğu gibi, faşizmde de siyasi iktidarı elinde bulunduran ve uygulayan bir bütün olarak sınıf değil, sınıfın siyasi temsilcilerinin küçük bir bölümüdür. Bu iktidarın bir bütün olarak sınıf iktidarı olduğu, burjuvazinin iktidarı olduğu gerçeği ile çelişmez. Burjuvazinin hükümet eden siyasi temsilcilerinin küçük bir bölümü, bir bütün olarak ülke burjuvazisinin çıkarlarını –proletarya ve emekçilere karşı ve diğer ülkelerin burjuvazisine karşı– koruma görev ve işlevini üstlenir. Kuşkusuz bu hükümette olan kesim, elindeki *"devlet iktidarı imkanlarını"* doğrudan temsil ettiği kesimin öncelikli kullanımına açar, doğrudan temsil ettiği kesim pastadan daha büyük bir pay kapma imkanına sahip olur. Fakat bu devletin Marks'ın deyimi ile *"Düşünülmüş Bütün Kapitalist"* ya da *"Burjuvazinin Ortak Komisyonu"* olması niteliğini değiştirmez.

Komintern Faşizm tanımı yaparken, *"İktidardaki Faşizm"*in *"finans kapitalin en gerici, en şoven, en saldırgan, en emperyalist ... kesimlerinin ... diktatörlüğü"* olduğunu da tespit etmiştir. Revizyonistler daha sonra bu tanıma dayanarak, faşizmin finans kapitalin değil, onun çok küçük bir bölümünün, finans kapitalin iktidarda olmayan kesimleri üzerinde de diktatörlük olan bir iktidarı olduğu teorisini savunmuş, buna uygun "ittifak" taktikleri, siyasetleri geliştirmiştir. Gerçekte bu tanım, yalnızca anda faşizmi uygulayanın kim olduğu, anda hükümet edenin kim olduğu sorusuna cevap veren bir tanımdır. Gerçekten de Almanya'da Hitler, İtalya'da Mussolini bu ülkelerde finans kapitalin en gerici, en şoven, en saldırgan, en emperyalist ... kesimlerinin siyasi temsilcisi idiler. Fakat onların uyguladığı faşizm, faşist iktidar yalnızca bu kesimin değil, bir bütün olarak finans kapitalin çıkarlarını savunuyor, koruyordu. Finans kapitalistler içinde şu veya bu gruba, şu veya bu kişiye de bu iktidarın saldırma veya zarar vermesi, genel sınıf çıkarları ile, bir kesimin çıkarlarının çatıştığı noktada, kesimden "fedakarlık" istendiği biçiminde kavranmalıdır. Komintern açısından hıçbir zaman, faşizmin bir bütün olarak finans kapitalin iktidarı olduğu gerçeği soru olmamıştır.

▶ Faşizmin dayandığı sınıf ve katmanlar, kitle

temeli açısından: Faşizmin sınıfsal kitle dayanağı modern toplumun iki temel sınıfı arasında sıkışıp kalmış ara sınıf ve tabakalar, öncelikle küçük burjuvazi ve lümpen proletaryadır. Faşizm ulusal ve sosyal devrimci demagoji yoluyla işçi sınıfının geri kesimleri içinde de önemli bir kitle dayanağı yaratma yeteneğine sahiptir. Burjuvazinin "demokratik" kurum ve yöntemlerinin sahtekarlığının bilinçlere çıktığı ölçüde emekçilerin komünist alternatif tarafından ikna edilemediği şartlarda, faşizmin demagojisinin emekçi kitleler içinde taban bulma imkanları artar.

▶ Faşizmi, burjuvazinin "burjuva demokrasisi" biçimindeki diktatörlüğünden ayıran temel özellik açısından: Faşizm emperyalist ülkelerde finans kapitalin, emperyalizme bağımlı ülkelerde emperyalist sermayeye bağımlı yerli hakim sınıfların AÇIK TERÖRCÜ diktatörlüğüdür.

Bu bağlamda da bilinmesi gereken şudur ki, karşı-devrimci terör, burjuvazinin her türlü diktatörlük biçiminde, yani burjuva demokrasisinde de vardır. Faşizmi bu bağlamda burjuva demokrasisinden ayıran temel özellik, faşizmde terörün açık ve sistemli olarak ve iktidarın esas aracı olarak kullanılmasıdır. Örneğin burjuva demokrasisinde skandal yaratan bir "kaybetme", ya da yargısız infaz olayı, faşizmde olağan, günlük bir adi vakadır.

6) Faşizmin zaferini *"yalnızca, işçi sınıfının zayıflığının işareti olarak ve faşizme yolu açan sos yal-demokrasinin işçi sınıfına karşı ihanetlerinin sonucu olarak düşünmemek gerekir. Bunu, aynı zamanda, burjuvazinin zayıflığının işareti, burjuvazinin artık eski parlamentarızm yöntemleri ile, burjuva demokrasisi yöntemleri ile iktidar eyleyebilecek durumda olmadığını gösteren bir işaret saymak gerekir, burjuvaziyi iç politikasında terörcü hükümet yöntemlerine başvurmaya zorlayan budur; faşizmin zaferini, ayrıca, burjuvazinin artık barışçıl bir dış politika temeline dayanarak bugünkü durumdan çıkış yolu bulabilecek güçte olmadığını gösteren bir işaret olarak kabul etmek gerekir, burjuvaziyı bir savaş siyasetine başvurmaya zorlayan da budur."* (Stalin, *"SBKP(B) 17. Parti Kongresi'ne Siyasi Faaliyet Raporu", Eserler, c. 13, s. 259, Inter Yayınları*)

7) Faşizme karşı mücadelede proletaryanın en önemli silahlarından biri "Faşizme Karşı Birleşik Cephe Taktiği"dir. Bu taktiğin özü, işçi sınıfının ve tüm diğer emekçi sınıf ve katmanların anti-faşist mücadelede proletaryanın Komünist Partisi önderliğinde birleştirilmesidır. Bu bağlamda komünizmin, faşizmin tek ve gerçek alternatifi olduğunun pratik mücadele içinde gösterilmesi; komünistlerin işçi ve emekçi yığınların günlük çıkarlarını da tutarlı olarak savunan tek güç olduğunun pratik mücadele içinde gösterilmesi ve işçi sınıfı ve emekçi yığınlar içinde "sol" adına, "sosyalizm" adına konuşan güçlerin reformist, milliyetçi, pasifist, maceracı her türlü yanlış etkisinin kırılması belirleyici önemdedir. Birleşik Cephe Taktiği esasta "alttan cephe" –yani işçi sınıfı ve emekçi yığınlar içinde reformist, maceracı, milliyetçi vb. örgütlere karşı ideolojik mücadele ile onların etkisinin kırılması yoluyla, tabanda yığınların kazanılması– biçiminde uygulanır. Fakat üstten cephe çalışması da ilke olarak red edilmez. İşçi sınıfı ve emekçi yığınlar içinde çalışan ve onlar içinde önemli bir etkiye sahip "sol", "sosyalizm" adına konuşan parti ve gruplara, bunlar faşizme karşı mücadele etme iddiasında oldukları noktada, ve gerçekten de faşizme karşı mücadelede belli bir yere kadar da olsa birlikte yürüme imkanı görüldüğü noktada, üstten, yani örgütten örgüte biçiminde ittifak önerileri götürülebilir. Böyle ittifak önerilerinde fakat komünist ajitasyon ve propagandanın serbestliği ilkesinden taviz verilemez.

8) Faşizme karşı tutarlı bir mücadele, onu doğuran şartlara ve ve onun üzerinde yükseldiği köklere, temellere yönelmek zorundadır. Faşizm, emperyalizmin ürünüdür. O halde faşizme karşı mücadele, aynı zamanda emperyalizme karşı mücadele olmak, emperyalizme karşı mücadele olarak, onun bir parçası olarak yürütülmek zorundadır. Tutarlı bir anti-faşist mücadelenin iktidar hedefi ve alternatifi, burjuvazinin burjuva demokrasisi biçimindeki bir dıktatörlüğü olamaz. Emperyalizm çağında burjuvazinin burjuva demokrasisi biçimindeki diktatörlüğünün burjuva demokratik hakları sürekli kısıtlayan, faşist tedbirlerle elele yürüyen bir diktatörlük olduğu; emperyalizmin faşizmi doğurduğu bilindiğinde, anti-faşist mücadelenin hedefinin, komünizm adına konuşanlar tarafından, burjuva demokrasisi olarak konması bilinçli hainlik değilse, büyük bir gaflettir. Faşizme karşı tutarlı mücadele emperyalizme karşı mücadelenin bir parçası olarak yürütülmek zorunda olduğuna göre, bu mücadelede dayanılacak esas güç işçi sınıfıdır. Faşizme karşı mücadelede proletaryanın iktidar hedefi proletarya önderliğinde "Antı-faşist Birleşik Cephe" iktidarıdır. Proletaryanın hedefi olan Anti-faşist Birleşik Cephe iktidarı, somut şartlara göre, ülkenin sosyo-ekonomik yapısına, anti-faşist mücadele ve cephenin, siyasi güçlerin ittifakı açısından darlığı veya genişliğine göre proletarya diktatörlüğünün, ve işçilerinin köylülerin devrimci demokratik diktatörlüğünün bir biçimi olabilir. Fakat hiçbir şekilde burjuvazinin diktatörlüğünün bır biçimi olamaz. Anti-faşist mücadele ertesinde, burjuva zinin faşist tipte diktatörlüğü yerine burjuvazinin iyice gericileşmiş, içi boşaltılmış biçimde burjuva demokratik tipte diktatörlüğünün yerleşmesi bir tek şeyi gösterir: Anti-faşist mücadelede komünistlerin işçi sınıfını ve emekçileri kendi etraflarında toplamayı becerememiş olduğunu. Bu durumda faşizme karşı kazanılan zafer tam bir zafer değildir, geçicidir.

9) Bir ülkede burjuvazinin iktidar biçiminin ne olduğu, devrimin stratejisi ve içinde bulunulan devrim aşaması açısından temel bir değişiklik yarat-

maz. Fakat taktikte değişiklikler söz konusudur. Yani faşizmin varlığı şartlarında devrim aşamasında bir değişiklik olmaz. Örneğin burjuva demokrasisinin hüküm sürdüğü bir ülkede devrim aşaması sosyalist devrim ise, aynı ülkede faşizm gündeme geldiğinde sosyalist devrim temel hedefinde bir değişiklik söz konusu değildir. Yalnızca sosyalist devrime giden yolda –birçok halde– taktık bir evre olarak, proletarya diktatörlüğünün geri bir biçimi olan "Anti-faşist Birleşik Cephe" ya da "Halk Cephesi" iktidarı, "Halk Demokrasisi Devleti" gündeme gelir. Kuşkusuz bu proletaryanın iktidar hedefidir. Proletaryanın bu iktidar hedefine ulaşacak güce sahip olmadığı hallerde, "Anti-faşist Cephe Hükümeti" içinde geçici bir süre, burjuvazinin anti-faşist mücadeleye katılan kesimi de yer alabilir. Proletarya önderliğindeki böyle bir iktıdar artık burjuvazinin diktatörlüğünün bir biçimi değildir; fakat henüz proletarya diktatörlüğünün bir biçimi de değildir. Faşizme karşı mücadele içinde ortaya çıkan bir çeşit geçiş dönemi iktidarıdır. Bir çok Doğu Avrupa ülkesinde 1945 sonrası ortaya çıkan iktidarlar, 1947/48'lere dek bu tipte iktidarlardı.

Demokratik devrim aşamasının hala gündemde bulunduğu ülkelerde, anti-faşist mücadelede proletaryanın iktidar hedefi, burjuvazinin burjuva demokratik tipte diktatörlüğü değil, işçilerin-köylülerin devrimci demokratik diktatörlüğüdür (Çin'de 1945'de olduğu gibi). Proletaryanın bu hedefi gerçekleştirecek güce sahip olmadığı hallerde faşizme karşı mücadelede ortaya çıkacak "burjuva demokrasisi" en başından itibaren faşist tedbirlerin, burjuva demokrasisini yaşamış ülkelerde olduğundan çok daha fazla olduğu, genelde burjuva demokrasisi kurumlarının faşizmi maskelediği tıpte bir iktidar biçimi olabilir.

10) Proletarya faşizme karşı mücadelede iktidar alternatifi olarak burjuva demokrasisini görmez. Fakat bu onun faşizmin burjuva demokratik haklara karşı saldırısına göz yumacağı, bunun onu ilgilendirmediği vb. anlamına gelmez, burjuva demokratik hakları sonuna kadar savunmak proletaryanın çıkarınadır ve onun görevidir. Faşizm proletaryanın devrim mücadelesinin şartlarını çok daha zorlaştırır; ajitasyon propaganda ve örgütlenme imkanlarını olağanüstü ölçüde daraltır. Bu yüzden proletarya burjuva demokratik hakları sonuna kadar savunur. Bu hakları sonuna kadar kullanır. Proletarya; "burjuvazinin iki iktidar biçimi de sonuçta aynı sınıfın iktidarıdır, bu yüzden bunların hangısinin var olduğu beni ilgilendirmez" tavrı takınamaz. Proletarya diktatörlüğü için mucadelesinin her anında, kendisi ve emekçi yığınlar için en fazla demokratik hakkın varlığı için sürekli mücadele yürütür.

11) Ülkemiz Türkiye,Kuzey Kürdistan' da burjuva demokratik devrim çeyrek yola bile gelmeden durmuştur. TC ile birlikte kurulan "demokrasi", gerçekte parlamento, onun seçtiği hükümet gibi burjuva demokrasisi kurumlarının yalnızca göstermelik işlev gördüğü, ve maskelediği askeri faşist bir diktatörlüktür. Türkiye-Kuzey Kürdistan, burjuva demokrasisini yaşamamıştır. Ancak İbrahım KAYPAKKAYA yoldaşın tespit ettiği gibi *"Türkiye'de burjuva demokrasisinin, sınırlı da olsa bazı kırıntılarının tadıldığı üç kısa dönem olmuştur. Birincisi Kurtuluş savaşının hemen ertesinde, TKP'nin henüz serbest olduğu kısacık dönem. İkincisi, İkinci Dünya Savaşı'nın sonunda TSEKP ve benzeri partilerin, sendikal örgütlenmenin serbest bırakıldığı kısacık dönem; üçüncüsü de 27 Mayıs darbesinden sonra gelen kısacık dönem." (İ. Kaypakkaya, Seçme Yazılar, sayfa 172).* Daha sonra da faşist diktatörlüğün "yumuşamak" zorunda kaldığı ve kimi burjuva demokratik hakların, sürekli kavga içinde ve fakat yine de açık faşist diktatörlük dönemlerine göre nispeten daha fazla kullanılabildiği dönem 70'li yılların ikinci yarısıdır. Burda da demokratik haklar, sınıf mücadelesinin yükselmesi ile, yasaklara rağmen kullanılabilmiştir. Bu kısa dönem de 12 Eylül askeri müdahelesi ile son dönemlerin en koyu askeri faşist diktatörlük biçimi ile kapanmıştır.

Ülkemizde faşizme karşı mücadelede, işçi sınıfı önderliğinde demokratik devrim mücadelesi olarak yürütülmek zorundadır. Bu mücadelenın iktidar hedefi işçilerin, köylülerin devrimci-demokratik diktatörlüğüdür.

Bu mücadelede Birleşik Cephe taktiği, üstten cephe taktiği olarak ancak devrımci görülen ve doğrudan karşı-devrimci görülmeyen grup ve partilerle cephe kurmaya çalışmak biçiminde yürütülebilir.

Faşizmin ülkemizde hakım sınıfların TC kurulduğundan bu yanaki iktidar biçimi olduğu; çelişmenin parlamento, sivil demokratik yönetimlerle, askeri faşist cuntalar arasında olmadığı, parlamento ve kimi içi boşaltılmış burjuva demokrasisi kurumlarının faşizmin varlığı ya da yokluğunun ölçütü olmadığı, ülkemızde parlamentonun ve çeşitli burjuva demokrasisi kurumlarının esas işlevinin faşist diktatörlüğü maskelemek olduğu kavranmak; faşizme karşı mücadele, anda hükümet eden ve faşizmi uygulayan şu veya bu faşist kliğe karşı değil, bir bütün olarak hakim sınıfların faşist iktidarına karşı, devrim mücadelesi olarak yürütülmek zorundadır. Faşızme karşı mücadele devrim mücadelesi olarak yürütülmek zorunda ise, bundan anti-faşist mücadele içinde, devrimin hedefi olanlarla ittifak aranmasının yanlış olduğu sonucu çıkar.

Komünistlerin bu bağlamda programatık şıarı *"ya faşizm-ya devrim"* olmak zorundadır.

Bu, hiçbir şekilde içinde bulunulan her anda burjuva demokratik haklar için de somut olarak mücadele edilmesinin gereksizliği anlamına gelmez. Tersine, devrim mücadelesi, içinde bulunulan her anda demokratik haklar için mücadele etmeksizin kazanılamaz.

◄

Bolşevik Parti
KUZEY KÜRDİSTAN-TÜRKİYE
5. KONGRESİ

Bolşevik Parti
KUZEY KÜRDİSTAN-TÜRKİYE
5. KONGRESİ

Bolşevik Parti'nin 5. Kongresi'nde, yürütülen 12 yıllık Bolşevik Parti inşası deneyimi bir bütün olarak değerlendirilerek, gelinen yerde durum ve görevler tespit edildi. Şimdi gelinen yerde, parti inşasının alanları içinde şimdiye dek esas alınan "teori" halkasının artık ikinci plana düştüğü, örgütsel inşanın önümüzdeki dönemde kavranması gereken esas halka olduğu tespit edildi. Örgütsel inşada da kadroların belirleyici olduğu, gelinen yerde artık "kadrolar her şeyi belirleyecektir" denmesi gereken noktaya gelindiği vurgulandı. Bu Bolşevik Parti'nin inşa tarihinde bir anlamda bir dönüm noktasıdır. Bu konuda alınan kararlardan "Kadro Sorunu Üzerine" başlıklı olanı aşağıda yayınlıyoruz:

KADRO SORUNU ÜZERİNE

1. Partinin muazzam bir ideolojik-siyasi birikim yarattığı bugünkü durumumuzda, parti inşasının üç bileşeni olan teori-örgüt-kadro üçlüsü içinde, artık teorinin esas olduğu dönem geride kalmıştır. Bugun örgüt ve kadro sorunu öne çıkmaktadır. Parti inşası alanları içinde kadro halkası belirleyici önemde olandır. Partimizin doğru bir genel kadro siyaseti çizgisi vardır. Fakat kavranılacak halka olan kadro sorununu başarılı bir biçimde ele almak ve pratiğe uygulamak için genel kadro siyaseti çizgimiz derinleştirilmeli, geliştirilmeli, somutlaştırılmalıdır.

2. Parti, bugünkü yapısıyla esas olarak, uzun süredir parti çalışması içinde bulunan yoldaşlardan oluşan bir kadro örgütüdür. Kadrolar içerisinde en az sayıda olan, ama en fazla ihtiyaç duyulan kadro tipi ise, örgütçü kadrolardır. Önümüzdeki donemde örgütçü kadro yetiştirmeye özel önem verilmek zorundadır.

3. Parti şimdiye kadar olduğu gibi, bundan sonra da kadro-üye ayrımına dikkat etmeli, var olan kadroların yetkinleştirilmesini esas almalıdır. Yeni üye alımlarında, esasta kadro örgütü olmamız ve öncelikle kadro yönünde gelişecek yoldaşlara ihtiyaç duymamız nedeniyle parti tüzüğünde formüle edilenlerden daha yüksek talepler ileri sürdüğümüz bilince çıkarılmalıdır.

4. Geçen Kongremizde kadro sorununun, kadroların seçimi ve görevlendirilmesinin ilkelerinin parti inşamızın en önemli sorunlarından biri olduğu tespit edilmişti. Buna rağmen geçen çalışma dönemi içinde bu alanda yapılması gereken işleri yeterince yapamadık.

Bir dizi çalışma alanında kadro sorununun belirleyici sorun haline geldiği bir durumdayız. Örgütümüz için sağlam ideolojik-siyasi ve teorik temeller yaratılmış durumdadır. Her ne kadar örneğin teorik çalışma alanında önümüzde sosyo-ekonomik yapı araştırması gibi oldukça ağır bir görev varsa da, yine de bu iş için de gerekli temel çıkış noktaları, temel ilkeler ortaya çıkarılmış durumdadır.

Gelinen yerde hem örgütün örgütsel inşası açısından, hem de siyasi-ideolojik temellerin daha da geliştirilmesi açısından KADRO SORUNU BELİRLEYİCİ SORUNDUR. Bizim örneğin Türkiye-Kuzey Kürdistan devrimi konusunda çizgimiz, ya da kadının kurtuluşu sorunu konusunda çizgimiz vs. istediği kadar ilkesel olarak doğru olsun (ki öyledir de), biz eğer bu siyasi çizgiyi hayata uygulayacak, ona hayat verecek Marksist-Leninist kadrolara sahip değil isek, bu ilkesel doğrular fazla işe yaramaz.

5) Kadro sorununda kimi temel eksiklik ve hatalarımız ;

- Profesyonel çalışan kadroların azlığı,
- Kadroların seçimi ve genç yoldaşların ilerletilmesinde yapılan yanlışlar,
- Erkek/kadın yoldaşların siyasi çalışmaya zarar veren kişisel ilişkileri ve özellikleri bağlamında ortaya çıkan liberal hatalar...

olarak görünmektedir.

Bu hata ve eksiklikleri aşağıda kısaca açıklamak istiyoruz:

- Kişisel ve siyasi yaşantılarını bütünüyle örgüte hizmet temelinde örgütleyen az sayıda yoldaşımız vardır.

İdeolojik/siyasi açıdan profesyonel kadro olarak çalışabilecek durumda olan ve fakat değişik "objektif" nedenler (karı/koca ilişkileri, çocuklar, büyük miktarda borç vb. vb.) adına buna hazır olmayan bir dizi kadın erkek yoldaşımız vardır. Burada sorulması gereken soru, bu yoldaşların eğitiminde yanlış yapılıp yapılmadığı, en baştan itibaren meslekten devrimcilik yönünde yeterli eğitim verilip verilmediği; yoldaşların kişisel ilişkileri, çıkarları vb.'ne gereğinden fazla itina gösterilip gösterilmediği sorusudur. Görülen odur ki, bu yönde yanlışlar yapılmıştır, yoldaşlara hayatlarını meslekten devrimcilik yönünde gelişmek doğrultusunda örgutlemeleri için zorlayıcı talepler getirilmesi noktasında (örneğin eş seçimi, çocuk yapma, borçlanma vb.) çekingen davranılmıştır.

- Genç yoldaşlar, teorik seviyelerinin geriliği nedeni ile bir çok halde küçümsenmekte, onlara dayanılma, onların sorumlu görevlere getirilmesinde çekingen davranılmaktadır. Halbuki genç yoldaşlarımızın bir çoğu teorik geriliklerinden doğan dezavantajları aktif, militan mücadeleci tavırları ile aşabilecek durumdadır, aşmaktadır. Genç yol-

daşlara yönelik, bilinçli olarak, onların özelliklerini dikkate alan bir *özel* eğitim çabası geçen dönemde olmamıştır. Tartışmalarda onların teorik geri durumları, "tarihi" bilgilerinin ve deneyimlerinin eksikliği gözönünde bulundurulmamaktadır. Böylece onların mücadeleye daha aktif katılımı engellenmektedir. Bu durum, sempatizan örgütlenmesi için çok daha açık görülmektedir. Örneğin örgütümüzün çevresinde bir dizi "eski", siyasi teorik bilgiye ve zengin deneyimlere sahip ve fakat gelinen yerde az devrimci faaliyetle yetinen sempatizanımız vardır. Bunlar bilgi ve deneyim fazlalıklarını, daha atak, daha aktif olan ve fakat siyasi olarak geri olan gençleri frenlemede kullanmaktadır.

Yapılması gereken, genç yoldaşların ilerletilmesi, onlara sorumlu görevler verilmesi için bilinçli bir faaliyettir.

■ Bazı meslekten devrimci kadrolar, ideolojik olarak güvenilirliğini geçmişte defalarca kanıtlamış kadın/erkek yoldaşlar geçen çalışma dönemi içinde kişisel sorunları temelinde çok önemli ideolojik zaaf gösterdiler. Bunun ardında yatan sorun, kişisel ilişkilerin örgütün çizgisi ve komünist dünya görüşü ile çeliştiği noktalarda, siyasi gerekliliklerin, zorunlulukların önüne geçirilmesi idi. Bu bağlamda oportünist örgütlerin feodal-bürokratik yaklaşımının haklı olarak reddi temelinde örgütümüz içinde yer yer liberal yaklaşımlar ortaya çıkmıştır. Kuşkusuz çıkış noktamız, herkesin kendi kişisel sorununu kendisinin çözmesi gerektiği ilkesidir. Fakat çatışma/çelişme çıkan noktada, siyasi çıkarların ve siyasi çalışmanın belirleyici olduğu bilinçlere kazınmalıdır.Gerektiği zaman idari tedbir almaktan kaçınmamalıdır.

Kısaca gösterilen bu sorunlar (buna daha çok şey eklenebilir, özellikle örgütlenme alanında... Öyle ki bir dizi yönlendirici durumda yoldaş, örgütlenme alanında tam bir ilkellik içinde davranmaktadır, mesela illegalite alanında) bize bu alanda acil olarak şu görevi dayatmaktadır: Marksizm-Leninizmin kadro sorunundaki talepleri bilince çıkartılmalı ve bunlardan yola çıkılarak kadro seçimi, kadro eğitimi, kadroların ilerletilmesi; görev dağılımı, eleştiri/özeleştiri vs. vs. konusunda kıstaslar geliştirilip, somutlaştırılmalıdır. Bütün bunlar bizim somut pratiğimiz ve tek tek kadro, üye ve örgütlü sempatizan yoldaşlarımızın somut durumları ile bağıntılı olarak, uygun yöntem ve araçlarla ele alınmalıdır. *"Kadrolar her şeyi belirleyecektir!"* diyecek zaman gelmiştir. Bu anlayışa uygun olarak önümüzdeki kısa dönem içinde tüm parti üye kadrolarının durumu yeniden gözden geçirilmeli, her kadro ve üyenin yapabileceği en fazla katkı somut olarak belirlenmeli ve talep edilmelidir. Yapabileceği en fazla katkıyı subjektif nedenlerle yapmayanlardan ayrılmayı göze almak gereklidir.

Bizim her şeyi ele alıp ilerletecek, siyasi çizgimizi kitlelerle birleştirip ona hayat vermeyi becerecek, yalnızca parti faaliyetlerinde değil, bütün hayatında bolşevik olan kadrolara; onları yaratacak çok yönlü, derinleştirilmiş bir kadro çizgisine ihtiyacımız vardır. Önümüzdeki dönemdeki çalışmada partinin içe dönük faaliyetinin merkezinde bu sorunların çözümü durmak zorundadır.

Bu bilinçle, geçmişte çok yinelenen ve fakat son dönemde epey "unutulan" bir Mao alıntısını buraya alıyoruz:

"Bir komünist, meselelere etraflı bir şekilde bakmalı ve sağlam ve faal olmalıdır; devrimin çıkarlarını kendi canından üstün tutmalı ve kişisel çıkarlarını devrimin çıkarlarına tabi kılmalıdır; Partinin kollektif hayatını sağlamlaştırmak ve Parti ile kitleler arasındaki bağları güçlendirmek için her zaman ve her yerde ilkelere bağlı kalmalı ve bütün yanlış düşüncelere ve eylemlere karşı bıkmadan usanmadan mücadele yürütmelidir. Parti ve kitlelerle, herhangi bir kimse ile ilgilendiğinden daha fazla ve gene başkalarıyla, kendisi ile ilgilendiğinden daha fazla ilgilenmelidir. Ancak böylelikle komünist adına hak kazanabilir." (Mao, Kızıl Kitap Almanca, sayfa 317; "Liberalizme Karşı", 7 Eylül 1937; Seçme Eserler Cilt 2, sayfa 28) ◄

Komünizme övgü...

Akılcıdır o, anlar herkes. Kolaydır.
Sen sömürücü değilsin, onu anlayabilirsin.
Senin için iyidir o. Sor ve ara onu.
Aptallar aptalca der ona
ve pislik içinde yüzenler
ona pis derler.
O pisliğe ve aptallığa karşıdır.
Sömürücüler onun cürüm olduğunu söyler.
Fakat biz şunu biliriz:
O sonudur cürümün.
O çılgınlık değil,
sonudur çılgınlığın.
O bilmece değil,
tersine çözümdür.
O basittir,
fakat güçtür gerçekleştirilmesi.

Bertolt Brecht
Toplu Eserler-9, Alm.
Suhrkamp Verlag, sf. 463

Bolşevik Parti
KUZEY KÜRDİSTAN-TÜRKİYE
5. KONGRESİ

Bolşevik Parti'nin 5. Kongresi işçi sınıfının öncü örgütü olmanın bilincinde, işçi sınıfı hareketinin genel ve somut sorunları üzerinde derinlemesine durdu. Bu bağlamda komünist partisi ile sendika örgütlenmesi arasındaki ilişkileri inceleyen ve Kuzey Kürdistan-Türkiye işçi sınıfı hareketinin andaki sorunları üzerine tavır takınan kapsamlı kararlar aldı. Aşağıda bu konuda alınan kararları yayınlıyoruz:

KOMÜNİST PARTİSİ VE SENDİKALAR

KOMÜNİST partisi, proletaryanın tüm diğer örgütlerine önderlik etme ve onları yönetme yeteneğine sahip *"proletaryanın sınıf birliğinin en yüksek biçimidir"* (Lenin, *"Sol Komünizm–Bir Çocukluk Hastalığı", sf. 47, Sol Yayınları, 4. Baskı).* Proletaryanın, sermayeye karşı savaşımında ileriye doğru büyük, başarılı adımlar atabilmesinin, onun egemenliğini yıkıp, kendi egemenliğini kurmasının önşartı, işçi sınıfının komünist partisinin, sınıfın en geniş yığınlarına önderlik etmesidir. Komünist partisi ama tek başına proletaryanın önderi olma iddiası ile yetinmekle kalmak istemiyorsa, proletaryanın çoğunluğunun sınıf savaşımında gerçek bir önder olmak istiyorsa, *"sınıfın bir müfrezesi, sınıfın bir parçası, varlığının bütün kökleri ile ona sıkı sıkıya bağlı bir parçası olmak zorundadır" (Stalin, "Leninizmin Temelleri Üzerine", Eserler, c. 6, s. 163, İnter Yayınları).* Komünist partisinin sınıfın kopmaz bir parçası olması demek, herşeyden önce kapitalizm şartlarında proletaryanın en geniş kitle örgütleri olan sendikalardaki işçi yığınlarını kendi önderliğine ikna etmesi, komünist partisinin talepleri uğruna kazanması ve mücadeleye sokabilmesidir.

Sendikalar, sermaye düzeninde, işçilerin, kendi aralarındaki rekabetin ortadan kaldırılması, en azından sınırlandırılması ve onların ücretli kölelik durumlarını iyileştirme uğruna çabaları sonucunda oluşan, sermayenen aralıksız saldırılarına karşı işçileri koruyan örgütler olarak ortaya çıktılar. Ücretli kölelik düzeni sürdüğü sürecede sendikaların bu işlevi gerekli ve önemli bir işlev olarak kalacaktır. Fakat onların önemi yalnızca burada yatmamaktadır, tersine *"bizzat ücretli emek sisteminin ortadan kaldırılmasının örgütlü teşvik araçları olarak çok daha fazla önemlidirler." (Marks, aktaran Losovsky, "Karl Marx ve Sendikalar", s. 23, 1. Baskı, İnter Yayınları).* Ücretli kolelik düzeninin şartlarını iyileştirmekle kendini sınırlayan sendikalar reformist, bu düzendeki her türden iyileştirme savaşımını ücretli kölelik düzeninin ortadan kaldırılması hedefine yönlendiren, bu hedefe tabi olarak ele alan sendikalar devrimci sendikalardır. Proletaryanın komünist öncusünün savaşımında yöneldiği hedef ile devrimci sendikaların sermayeye karşı günlük savaşımlarında yöneldikleri hedef arasında bir ayrılık yoktur. Her ikisinin de hedefi bir ve aynıdır: Ücretli kölelik düzeninin kaldırılması, bunun için sermayenin egemenliğinin yıkılması ve proletaryanın egemenliğinin –yani diktatörlüğünün– kurulmasıdır. Proletaryanın öncüsü olan komünist partisi ile devrimci sendikalar arasındaki farklılık, sendikaların, tüm diğer proleter kitle örgütleri gibi komünist partisi tarafından yönetilmesi, içinde barındırdıkları üyelerin ideolojik bileşimlerinin farklı, yürüttükleri mücadelenın koşullarının ve biçimlerinin değişik olmasıdır.

Nasıl ki, sendikalar daha ilk ortaya çıkışlarında kapitalist sınıfa karşı günlük savaşımın bir aracı olarak örgütlenmişlerse ve başından itibaren taraf tutmak zorunda kalmışlarsa, ne kapitalist sınıfın sınıf egemenliğinin yıkılması savaşımına ne de sermayenin egemenliğinin yıkılması savaşımına önderlik eden komünist partisi karşısında tarafsız kalabilir. *"Sınıf ayrımına dayanan bir toplumda, düşman sınıflar arasındaki savaşım gelişmesinin belirli bir aşamasında kaçınılmaz olarak politik savaşıma dönüşür. Sınıfların politik savaşımının en tam, en kararlı ve en açık ifadesi partilerin savaşımıdır. Partisizlik partilerin savaşımında vurdumduymazlık anlamına gelir. Ama bu vurdumduymazlık tarafsızlıkla, mücadelede çekimser kalmakla aynı anlamda değildir, zira sınıf savaşımında tarafsızlar olamaz; kapitalist toplumda ürünlerin ya da işgücünün değişiminde "çekimser" kalınamaz" (Lenin,"Sosyalist Parti ve Partisiz Devrimciler", Eserler, c. 10, s. 65, Dietz Verlag Berlin, 1972, Almanca).* Bu nedenle sendikalar ile işçi sınıfının partisi arasındaki ilişkinin karakteri, sendikaların işçi sınıfının partisine en fazla yakınlaşması, onun önderliğini gönüllü olarak kabul etmesi ile belirlenmelidir.

Sendikalar ile komünist partisi arasında en fazla yakınlaşmanın sağlanması ve sendikaların gönüllü olarak partinin önderliğini kabul etmesi, sendikaların partinin herhangi doğrudan bir organı haline dönüşturülmesı demek değildir. Böyle bir durum amaca da uygun değildir. Sendikaların doğrudan komünist partisine bağlı organlar haline getirilmesi, partinin bilinç seviyesini ve önderlik yeteneğini izin verilemez ölçüde düşüreceği gibi, en geniş işçi kitlesine açık olması gereken sendikaların bileşimini ve etkisini de korkunç derecede düşürecek, sendikaları geniş kitle örgutlerinden komünist partının düşüncelerini kabul eden ve uygulayan az sayıda işçinin dar organları haline dönüştürecektir. Komünist partisi ile sendikalar arasında kurulması gereken ilişki, partinin sendikalara üye işçile-

rin çoğunluğunu talepleri uğruna kazanması ve komünistlerin sendikalara yönetici olarak önderlik etmesidir.

Buraya kadar anlatılanlardan şu dersler çıkartılmalıdır:

"1-Sendikalar tüm sınıfı kapsaması gereken bir örgüttür. 2-Sendikalar, kitleleri tüm sınıfın görevleri bilinci düzeyine yükselterek, onları komünizm ruhuyla eğitirler. 3-Sendikalar, partiyle kitleler arasındaki, yani öncüyle sınıf arasındaki ilişkileri kurarlar. 4-Sendikalar, proletaryanın devrimci partisinin önderliğinde sermayeye karşı mücadele yürütürler." (Losovsky, "Karl Marx ve Sendikalar", s. 236, İnter Yayınları)

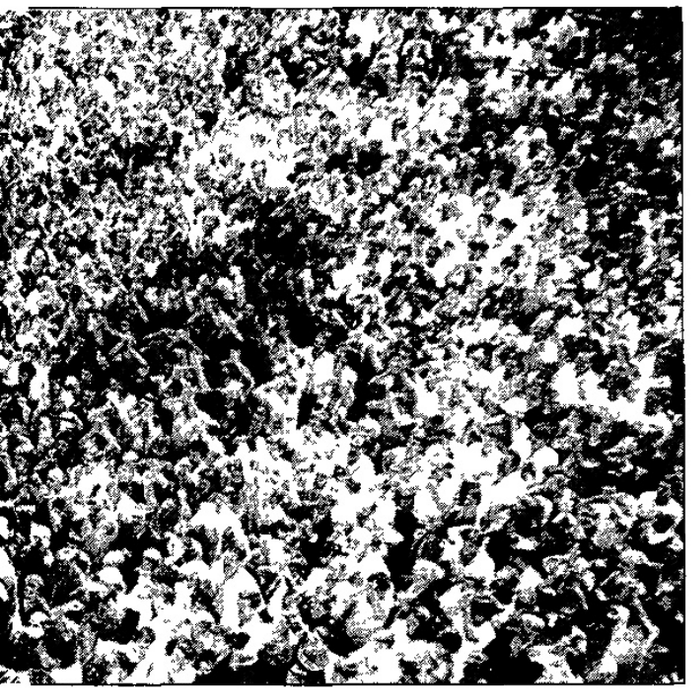

İKTİSADİ VE POLİTİK SAVAŞIM VE SENDİKALARIN YERİ

İktisadi savaşım kapitalizm şartlarında, işçi sınıfının yaşam ve çalışma koşullarını düzeltme savaşımıdır. Ufku, ücretli kölelik düzeninin sınırlarını aşamadığından iktisadi savaşım perspektifi ne işçi sınıfının durumunda köklü bir dönüşüm sağlayabilir ne de sınıfın çalışma ve yaşama koşullarının kötülüğünün kaynağı olan kapitalizmin ortadan kaldırılmasını sağlayabilir. Fakat buna rağmen iktisadi savaşım en geniş işçi yığınlarının en kolay başvurabileceği, sınıf savaşımı alanında en geniş proleter kitlelerin deneyim kazanabileceği, doğru bir biçimde ele alındığında işçilerin daha üst taleplere ve mücadele biçimlerine geçişi sağlayabileceği, komünist öncünün sloganlarının doğruluğunu en geniş yığınlara gösterebileceği en yaygın araçlardan biridir. Politik savaşım, işçi sınıfının genel sınıf talepleri uğruna yürütülen savaşımdır. Fakat her politik savaşım, işçi sınıfının genel talepleri uğruna savaşım devrimci politik savaşım değildir. Sömürü düzeni çerçevesinde işçilerin durumunun iyileştirilmesini siyasi iktidara kabul ettirme biçiminde verilen ve kendini ücretli kölelik düzeninin kısmi iyileştirmesi ile sınırlayan reformist politik mücadele vardır. Birde, işçi sınıfının genel taleplerini, onu ezen sınıfın siyasi iktidarını yıkma, parçalama aracı olarak kullanan ve tüm diğer iktisadi ve politik talepleri burjuvazinin siyasi egemenliğini ortadan kaldırmaya tabii kılan devrimci politik mücadele vardır. Bizim savunduğumuz politik mücadele ikincisidir. Yol gösterici ilkemiz şudur: Politika yoğunlaşmış ekonomidir. Bu, politik savaşımın iktisadi savaşıma göre önceliğinin ve tayin ediciliğinin kavranması demektir. Bu, işçi sınıfının ekonomik kurtuluşu için politik savaşımın mutlak gerekli olduğu ve politik kurtuluş olmadan ekonomik kurtuluşun elde edileyeceği demektir.

Politikanın ekonomiye göre önceliği düşüncesinden, iktisadi mücadelenin küçümsenmesi gerektiği, iktisadi mücadelenin işçi sınıfını sınıf savaşımı içerisinde devrim hedefi için eğitmek açısından pek önemli olmadığı anlamına gelmez. Tersine, geniş yığınların devrim savaşına yönlendirilebilmesi için iktisadi savaşım alanındaki deneyimleri mutlak gereklidir ve geniş proleter yığınların harekete geçirilmesi, devrimci hedefler uğruna kazanılması amacıyla iktisadi talepler, kısmi politik reform talepleri çıkış noktası olarak alınmalıdırlar. Tek başına ele alındığında iktisadi savaşım milyonlarca işçi yığınlarını devrim savaşına çekemez, ama bolşevik bir komünist partisinin önderliği altında ve sermaye egemenliğinin parçalanması hedefine bağlı olarak, iktisadi talepler uğruna savaşım son derece devrimci bir rol oynayabilir. Bu nedenle hem iktisadi savaşımın, kısmi politik savaşımın öneminin abartılmasına hem de küçük görülmesine karşı çıkılmalıdır. Devrimci sendikalar, sahip olduğu dünya görüşünden bağımsız olarak milyonlarca proleterleri, onların reel çıkarlarından yola çıkarak örgütlemeli, sınıf savaşımının yoluna sokmalı ve aynı zamanda devrimci politik savaşım bilinciyle eğitmeli ve devrim hedefine yönlendirmelidir.

Devrimci sendikaların politik savaşımı aynı zamanda, ücretli kölelik düzeninin yıkımını kolaylaştıran her türden toplumsal hareket desteklenmesinide içermektedir. Devrimci sınıf sendikaları, örneğin emperyalizme ve gericiliğe karşı bağımsızlık savaşımı veren ulusal kurtuluş hareketlerini, cinsel köleliğin ortadan kaldırılmasını amaçlayan kadın hareketini, demokratık, özgur bır öğrenim için savaşım veren öğrenci hareketini vb. desteklemekle yükümlüdür.

BURJUVA ŞOVENİZMİNE VE MİLLİYETÇİLİĞİNE KARŞI PROLETER ENTERNASYONALİZMİ

Her ülkenin devrimci sendikası öncelikle kendi sınıf duşmanı ile hesaplaşmak zorundadır. Yalnızca bu anlamda devrımci sendikaların savaşımı biçimsel olarak ulusaldır. Fakat devrımci sendıkalar, her

Bolşevik Parti
KUZEY KÜRDİSTAN-TÜRKİYE
3. KONGRESİ

ülkede kendilerini uluslararası proletaryanın mevzileri olarak kavrayan, her zaman uluslararası işçi sınıfının devrimci çıkarlarını merkeze koyan, her şart altında ve her zaman diğer ülkelerin işçi sınıfının yardımına koşmaya hazır, eyleminin ve programının içeriği enternasyolizm olan örgüttürler. Çok uluslu ülkelerde devrimci sendikalar, ezen ulus şovenizmine ve onun her türden görüntusüne karşı mücadele ile ezilen milliyetlerin dar görüşlülüğüne karşı savaşım içerisinde bütün işçileri ortak sınıf çıkarları temelinde örgütlerler ve farklı uluslardan işçiler arasında proleter enternasyonalizminin kesin olarak egemen olması için sürekli ve sistemli bir faaliyet yürütürler. Burjuva milliyetçiliğinin en barbar biçimlerinden birisi olan ırkçılığa karşı devrimci sendikalar kararlı bir biçimde savaşım yürütürler ve çeşitli milliyetlerden ve ırklardan işçiler arasındaki önyargıların yıkılması, yerine karşılıklı güvenin geçirilmesi için ınatçı bır çaba yürütmelidirler.

Sermaye tarafından işçileri bölmek, parçalamak ve kendisi karşısında güçsüz düşürmek için kullandığı araçlardan birisi de dinsel, mezhepsel ayrılıklardır. Her türden dinsel, mezhepsel imtiyaza karşı savaşım veren devrimci sendikalar, hangi dinden ve mezhepten olduğundan bağımsız olarak bir devlet sınırları içerisindeki tüm işçileri ortak sınıf sendikalarında örgütlerler, dinsel karanlık yerine materyalist aydınlığın propagandasını yaparlar.

İŞÇİ ARISTOKRASİSİ-SENDİKA BÜROKRASİSİ: DEVRİMCİ İŞÇİ HAREKETİNİN VE DEVRİMCİ SINIF SENDİKACILIĞININ BAŞ DÜŞMANI

Sermayenin avantajı yalnızca egemen güç olmasından değil ama aynı zamanda sömürdüğü, ezdiği işçi sınıfının içerisinde tamamen onun çıkarları için faaliyet yürüten ajan tabakasına, işçi aristokrasisi ve sendika bürokrasisine sahip olmasından da oluşmaktadır. Burjuvazinin gerçek ajanları olarak işçi sınıfının ve sendikaların içerisinde bulunan bu tabakalar bugün tartışmasız bir biçimde işçi sınıfı hareketine damgasını basan ve onu yonlendiren tabakalardır. Bunlar tarafından her ülkede işçi sınıfının en küçük direnişleri, devrimci savaşımları boğulmakta, sömürü düzenini tehdit edemeyecek hareketler haline getirilmektedir. Kendisine karşı faaliyet yürüten bu ajan tabakaları üstelik işçi sınıfı malı olarak beslemektedir. Sendika bürokratlarının üst kesimi ile sendikaya üye işçiler arasındaki gelir farklılığı, çoğu kez işçilerin gelirleri ile kapitalistlerin gelirleri arasındaki farklılık düzeyine ulaşmaktadır. Büyük sendikalar yer yer kapitalist işletmelere sahıptirler. İşçi aristokrasısı ve sendika bürokrasisi, yaşam tarzları, kazançları, dünya görüşleri vb. ile burjuvalaşmış işçi tabakasıdırlar. Işçi sınıfının çok küçük bır kesımını oluşturan bu tabakaların geniş yığınlar üzerındeki etkisi ise muazzamdır. Her ülkede, işçi hareketının büyük, devrimci atılımının, devrımci bir kitle sendikasının geliştirilmesinin önündeki ilk ve en önemli engel karşı-devrimci işçi aristokrasisi, sendika bürokrasisidir. Bunlara karşı savaşımda önemlı bır başarı sağlanmadan, sermayeye karşı savaşımda da önemlı bır başarı sağlanamaz.

Devrimci bir sınıf sendikacılığını geliştirmenın en başta gelen şartı işçi arıstokrasısine ve sendıka bürokrasısıne karşı tutarlı, devrimci bir tutuma sahip olmaktır.

DEVRİMCİ SENDIKAL HAREKETİN KADROLARININ YARATILMASI

Yalnızca sınıf savaşımının, prolyetarya devriminin ve dıktatörlüğünün genel yasalarının bilimiyle donanmış değil, ama aynı zamanda geniş işçi yığınlarını ilgilendiren her sorunda yetkın bır bılgı ve deneyime sahip, çok önemsiz ve kısmi gibi görünen savaşımlarda işçilerin güvenini kazanmasını bilen, toplusözleşme taslakları hazırlamaktan, genel grev hazırlığına kadar her örgütsel sorunda yetkinleşmiş komünist sendikacı kadroların çekirdeği yaratılmadan ve güçlendirilmeden, hiç bir ülkede devrimci sınıf sendikalarının inşa edilmesi görevi başarı ile çözülemeyecektır. Uluslararası komünist hareketin en güçsüz dönemini yaşadığı, komünist örgütlerin işçi sınıfı ve sendikal hareketten önemli ölçüde soyutlandığı ve işçi kitleleri üzerinde komünistlerın etkisinin oldukça zayıf oldugu günümüzde, devrimci sınıf sendıkacılığının yetkin kadrolarını eğitme, yetiştirme görevi daha özel bır öneme sahıptir. Komünizmin dünya çapında işçi sınıfının en geniş kitleleri tarafından yeniden kurtuluş hedefi haline gelmesi, aynı zamanda komünist sendikacılar kadrosunun yetiştirilmesine bağlıdır. ◄

İŞÇİ VE SENDİKA HAREKETİNİN DURUMU VE HEDEFLERİMİZ

Bolşevik Parti
KUZEY KÜRDİSTAN-TÜRKİYE
3. KONGRESİ

'86 YILINDAN sonra giderek gelişen ve kitleselliği büyüyen işçi sınıfı hareketi, süreç içerisinde kısmi politik talepleri gündeme koysa da halen iktisadi savaşımın dar sınırlarını aşamamıştır. İşçi sınıfı hareketi halen devrimci bir sınıf hareketi düzeyinde değildir.

Sendikal düzeyde de işçi sınıfı sarı, faşist ve en iyi halde reformist sendika bürokrasisinin ideolojik ve örgütsel hakimiyeti altında bulunmaktadır.

Sendikalarda örgütlü işçiler, işçi sınıfına düşman bilincin ve örgütlülüğün hakimiyeti altında bulunsalar da ve sendikalarda örgütlü işçiler halen işçi sınıfının küçük bir bölümünü oluştursa da, işçi sınıfının bu bölümü, sendikalarda bile örgütlü bulunmayan diğer büyük bölümüne göre görece olarak bilinç ve örgütlülük düzeyi bakımından daha ileridir, daha aktiftir.

Gerici sendika bürokrasisinin egemenliği altında bulunan sendikalardaki işçilerin sendikal birliği de yoktur. İşçiler, birbirleri ile rekabet içerisinde bulunan ve fakat aynı niteliğe ve amaca sahip sendikalara ve işçi konfederasyonlarına bölünmüştür.

İşçi sınıfı içerisinde yoğunlaşmamız gereken kesim, sendikalarda örgütlü olan kesimdir. İşçi sınıfı hareketinin ileri, doğal öncü kesimi de sendikal hareket içerisinde bulunmaktadır. İşçi sınıfının ileri unsurlarını kazanmayı merkeze koyan sendikalar içerisindeki bir komünist çalışma ile, işçi sınıfının diğer geniş kesimleri arasında sağlam ve kopmaz bağlar kurmak ve onları doğrudan etkilemek mümkündür.

Sendikal hareket alanında uzun vadeli görevimiz; ülkemizde faşist diktatörlüğün ve ücret kölelığının yıkılmasını hedefleyen sınıf sendikaları inşa etmek, parti ile sınıf sendikaları arasında en yakın bağlar kurmak ve bütün ülkelerin işçi sınıfı hareketi ile enternasyonal dayanışma içinde komünizm hedefine ulaşmaktır. Sendikal hareket alanında *kısa vadeli görevimiz;* uzun vadeli görevlerimizin çözümü için önşartları yaratmak, yani özellikle ve öncelikle sendikalarda örgütlü ileri işçilerin kazanmasına yönelik faaliyeti geliştirmek; örgütsel yapımızı, temelinde işletme hücresi duran bir niteliğe dönüştürmek, işletmelerde ve sendikalarda merkezinde komünistlerin bulunduğu devrimci fraksiyon ve muhalefet grupları aracılığı ile sendika bürokrasisine karşı savaşımı şimdiden örgütlemek, işçi sınıfının kısmi savaşımlarına güçlerimizi sonuna kadar zorlayarak bağımsız, aktif bir biçimde katılmak ve işçi sınıfının günlük savaşımlarında önderlik pozisyonlarını adım adım kazanmak, işçi yığınlarının geniş kesimlerinin savaşımında grev ve mücadele komitelerini yaygınlaştırmaktır.

Bugünkü sınıf işbirliğine dayanan sendikalar karşısında alternatifimiz, işçi sınıfının çıkarlarını temel alan, sınıf savaşımına dayanan ve ücret köleliği sistemini ortadan kaldırma amacının önünde ana engel olan faşist diktatörlüğü yıkmayı hedefleyen sendikalar inşa etmektir. (Faşist diktatörlüğe karşı savaşımda komünist partisi ile sınıf sendikaları arasındaki fark, bu savaşımda yönetici ve önder güç olan parti ile sendikaların araç ve yöntemlerinin değişik olmasıdır.) Bu amaca yönelik bir devrimci sendikanın belli başlı nitelikleri şunlar olmalıdır:

- Bugünkü devlet sınırları içerisinde cinsinden, milliyetinden, dinsel eğiliminden ve dünya görüşünden bağımsız olarak en geniş proleter yığınları kendi bağrında birleştirmeyi amaçlamalıdır. İşsizler sınıf sendikalarında, çalışan işçilerle eşit haklara ve yükümlülüklere sahip üyeler olarak yer alabilmelidirler.
- Devrimci sınıf sendikacılığının geniş yığınları harekete geçirme ve örgütlemede çıkış noktası kısmi ekonomik ve siyasi talepler olmalıdır.
- Devrimci sendikalar kendilerini ama hiçbir zaman kısmi ekonomik ve siyasi taleplerle sınırlamamalıdırlar. Hem sınıfın kendi genel politik talepleri, hem de ücret köleliği sisteminin yıkılışını kolaylaştıran hareketlerin genel politik talepleri için savaşıma atılmalıdır.
- Sınıf sendikaları politik talepler uğruna savaşım vermekle de yetinmemeli, işçi sınıfının ekonomik kurtuluşu için, ekonomik talepler uğruna sa-

vaşımı politik savaşıma bağımlı kılmalıdırlar.

• Sınıf sendikaları, en geniş proleter yığınların örgütlendiği ve eğitildiği komünizm okulu olmalıdırlar.

• Sınıf sendikaları, burjuvazinin bürokratik sendikacılığının karşısına, sendikanın tüm önemli sorunlarında tabanın doğrudan karar verme yetkisine sahip olduğu, yöneticilerinin seçimle işbaşına geldiği, seçenlere sürekli rapor verdiği ve seçmenlerinin istedikleri an yöneticileri görevden alabilecekleri gerçekten demokratik kitle örgütleri olmalıdır.

• Düşman sınıfların ve sendika bürokrasisinin sürekli saldırı ve baskısı altında faaliyet yürütmek zorunda kalacak bir sınıf sendikacılığı, çalışmanın sürekliliğinin sağlanması amacıyla en azından yönetici bir çekirdeğinin burjuvazinin yasalarının dışında örgütlemesini sağlamalıdır.

İŞLETME HÜCRESİ

Devrimci sınıf sendikacılığının temel çalışma alanı işletme ve sınıf sendikacılığını hakim kılmanın ana yolu, esas olarak işletmeden hareket eden bir çalışmadır. Her bolşevik parti örgütünün ana ve temel biçimi işletmedeki parti hücresidir. *Bolşevik partinin işletme hücreleri temelinde inşa edilmesi yalnızca örgütsel bir sorun değil, aynı zamanda tayin edici öneme sahip bir siyasal sorundur da.* Hiçbir komünist partisi, işletmelerde sağlam bir temeli olmadığı sürece ve büyük işletmeler komünist partisinin kalesi olmadığı sürece, proletaryanın belirleyici kitlelerini savaşıma sokmak ve faşist diktatörlüğü altetmek mümkün değildir. İşletmelere yönelik örgütsel ve siyasal faaliyetimizin merkezinde, işletmedeki ileri işçilerin işletme hücresi içerisinde birleştirilmesi ve böylece işletme ile parti arasındaki ilişkiye kesin ve sağlam bir biçim verilmesi durmalıdır. İşletmelerdeki sendikal faaliyetimizin merkezinde de işletme hücreleri durmak zorundadır. İşletme hücreleri, hem patronun, hem devlet güçlerinin, hem de sendika bürokrasisinin gerici baskısı altında savaşım veren illegal örgüt organlarıdırlar.

GERİCİ SENDİKALARDA ÇALIŞMANIN GEREKLİLİĞİ

Komünistler isteklerini gerçek yerine koyamazlar. Sınıf savaşımının içinde bulunulan aşamasındaki şartları ve örgüt biçimleri veri olarak alınmalıdır. Türkiye-Kuzey Kürdistan'da işçi sınıfı hareketinin bugünkü durumu veri olarak ele alındığında görülen ilk olgu, gerici sendikaların kesin hakimiyetidir. İşçi sınıfının öncu kesimini partiye kazanmak ve diğer en geniş kesimleri üzerinde mümkün olan en fazla etkiyi yapmak için bolşevikler gerici sendikalarda, en gericilerinde de çalışmalıdırlar. Bolşevik komünistler için, işçi sınıfının ileri unsurlarını kazanma ve mümkün olan en geniş işçi kesimini etkileme amacına ulaşmaları için gerici sendikalardaki hiçbir engel aşılmaz değildir. Sabırlı, soğukkanlı, basit, günlük talepler temelindeki çalışma ile gerici sendikalarda sendikal pratisyenlerin kadrosu yaratılmalıdır. Bu çalışma ile proletaryanın ekonomik günlük savaşımının önderleri yetiştirilmek zorundadır. Reformist, faşist işçi aristokrasisini, bu mücadele içinde teşhir ederek, işçilerin güvenini kazanmak; doğru bir politik çizgiyi doğru bir pratik çalışmayla birleştirerek proletaryanın büyük çoğunluğunu kazanmak için tüm enerjinin kullanılması gerekir.

Gerici sendikalarda çalışmanın amacı, gerici sendika aygıtını ele geçirmek değil, geniş işçi yığınlarını kazanmak, fethetmektir. "Sendikaları fethetmek" ten anlaşılması gereken budur.

GÜÇLERİMİZİ HANGİ BÖLGELERDE, SANAYİ DALLARINDA VE İŞLETMELERDE YOĞUNLAŞTIRMALIYIZ?

Güçlerimizin, ulaşmak istediğimiz hedeflerle karşılaştırıldığında, olağanüstü eksik ve aktif savaşçılarımızın az sayıda olduğu bugünkü durumumuzda, var olan gücümüzü çok fazla sanayi bölgesine, sanayi dalına ve önemsiz işletmelere dağıtmak kesinlikle yanlıştır. Tersine gücümüzü sınırlı sayıda önemli sanayi bölgeleri ve politik ve ekonomik açıdan en önemli sanayi dalları ve işletmelerle geçici olarak sınırlamak ve güçlerimizi buralarda yoğunlaştırarak faaliyet yürütmek amacımıza uygun tek çalışma planıdır..

SENDİKAL ÇALIŞMA VE KADIN İŞÇİLER BAĞLAMINDA GÖREVLERİMİZ

Kapitalizm, kadın işçileri, toplumun en zayıf bir kesimi olarak, sömürmektedir. İşçilerin maddi durumuna karşı yapılan her saldırı, ilk planda kadın işçileri hedeflemektedir. Reformist ve sarı sendikacılar kadın işçileri, faşist diktatörlüğün yoğun baskı ve sömürüsüne terk etmektedir. Bolşevikler, kadın işçilerin bilinç ve örgütlülük düzeyinin yükseltilmesi, faşist diktatörlüğe ve onun bürokrat sendika ajanlarına karşı aktif mücadele içinde eğitilmeleri amacıyla sendikalara girmelerini teşvik edip desteklemeli, sendikalarda kadın işçilerin özel taleplerine yönelik çalışma yürüten özel komisyonların, konferansların, kursların örgütlenmesi, sendika basınında kadın işçiler için özel sayfaların açılması uğruna mücadele etmelidirler. Kadın işçiler için "eşit işe eşit ücret", "ücretlerin derhal arttırılması", kadınların sağlığa zararlı işyerlerinde çalıştırılmaması, analık izni, çalışabilir durumda olan tüm kadın işçi ve emekçilere sigorta hakkı gibi taleplerin savunulması ve bu taleplerin faşist diktatörlüğün yıkılması hedefi temelinde ele alınmasına komünistler özel önem ve dikkat göstermelidirler.

Kapitalist dünyada geniş işçi kadın kitlelerinin aktif katılımı olmadan, sermaye ile emek arasındaki savaşımda işçi sınıfı ileriye doğru bir tek sağlam adım atamaz. Çifte baskı ve çifte sömürü –Kürt ulusundan ve azınlık milliyetlerden kadın işçiler üçlü baskı ve üçlü sömürüye maruz kalmaktadırlar– altında bulunan işçi kadın kitlelerini kazanmak amacıyla, kadın işçilerin önder kadrolarının partimize kazanılması tayin edici öneme sahiptir.

GENÇLER VE ÇIRAKLAR BAĞLAMINDA ÖZEL GÖREVLERİMİZ

Kapitalist sömürü sistemi, genç işçileri ve çırakları da dizginsiz baskı ve sömürü çarkının altında insafsızca ezmektedir. İşçi sınıfına karşı yapılan her saldırıda, en fazla ezilenler içinde genç işçilerin ve çırakların yaşam durumlarında daha da kötüleşme gündeme gelmektedir. Patronlar tarafından özellikle çıraklar, angarya, dayak, çok düşük ücretler yoluyla acımasız bir baskı zincirine bağlanmışlardır. Sendika aristokrasisi kapitalist burjuvazinin bu saldırılarına karşı, bu kesimi koruma yerine, burjuvaziye, has uşaklık rolünü yerine getirmektedir.

Bolşevikler, genç işçilerin ve çırakların bilinç ve örgütlülük düzeylerinin yükseltilmesi, faşist diktatörlüğe, sendika aristokrasisine karşı aktif mücadele içinde eğitilmeleri amacıyla sendikalara girmelerinin desteklenmesi, sendikal birliklerde bu kesimin özel çıkarlarını koruyan, onları dile getiren, özel komisyonların oluşturulması, konferansların yapılması, sendika basınında özel sayfalar açılması, özel kursların düzenlenmesi uğruna mücadele yürütürler.

Genç işçi kuşağını fethetmek, geleceği fethetmek demektir. Görevimiz, geleceği fethetme yolunda genç işçi kuşağının ve çırakların en bilinçli, en militan kesimlerini partinin içine çekmek, genç işçi ve çırakların büyük proleter ordunun kopmaz parçası olarak sınıf savaşımında yer almalarını desteklemek, örgütlemektir.

TARIM İŞÇİLERİ BAĞLAMINDA ÖZEL GÖREVLERİMİZ

İşçi sınıfının bilinç ve örgütlülük düzeyi bakımından en geri kesimini oluşturan ve sanayi işçilerine göre çok daha yoğun bir sömürü altında inleyen tarım işçileri (buna orman işçileri de dahildir), Türkiye-Kuzey Kürdistan kırının objektif olarak en devrimci tabakasıdır. Devrimin, kırda temel dayanağı tarım işçileri ve onların örgütleridir. Bugün varolan tarım işçileri sendikaları sarı ve faşist sendikacıların egemenliği altındadır. Bolşeviklerin bugünkü şartlarda işçi sınıfının bu tabakaları arasında aktif çalışmaya ayırabileceği güçleri olmasa da, sanayi işçileri ve sendikalar içindeki faaliyetlerinde tarım işçilerinin özel taleplerini yükseltme ve sanayi işçileri ve sendikaların tarım işçilerine somut yardımda bulunması için savaşım verme görevine sahiptirler.

SENDİKAL ÇALIŞMA VE ULUSAL SORUN BAĞLAMINDA ÖZEL GÖREVLERİMİZ

Türkiye-Kuzey Kürdistan bir halklar hapishanesidir. Türk olmayan işçiler sınıfsal baskının yanısıra barbar bir ulusal baskı altında da ezilmektedirler. Bu durum ezilen milliyetlerden işçilerin savaşım şartlarını daha da güçleştirmekte, onların kendi sömürücülerine karşı sınıf bilinçlerinin gelişimini kösteklemektedir. Türk ulusundan işçiler arasında Türk şovenizmi egemen ideolojidir. Var olan tüm kitle sendikalarının ve işçi konfederasyonlarının siyasetine ve pratiğine yön veren çizgi "vatanın ve milletin bölünmezliği" şoven çizgisidir. Kitle sendikaları ve işçi konfederasyonları, faşist diktatörlüğün Kürt ulusuna ve Kürt ulusal kurtuluş hareketine karşı şoven terörünü, açık ya da diplomatik bir biçimde desteklemektedirler. Halklar hapishanesi olan Türkiye-Kuzey Kürdistan'da faaliyet yürüten bir sendika, ortak bir sınıf savaşımı temelinde birleştirdiği işçilerin ulusal özellikleri ve üyelerinin üzerindeki ulusal baskıya karşı ilgisiz kalamaz. Ulusların ayrılma ve tam eşitlik hakkını savunmayan, üyeleri arasında bilinçli, sistemli ve kararlı olarak şovenizme karşı savaşım vermeyen sendika şoven bir sendikadır. Enternasyonalizm, bu şartlarda herşeyden önce ezilen ulusların ayrılma ve tam hak eşitliğini savunmaktan geçer. Ama tek başına bu yeterli değildir. Ezilen ulusların ayrılma hakkını ve tam hak eşitliğini savunma konusunda tutarlılığın ölçütü, sendika ve sendikanın her türlü faaliyetleri içerisinde şovenizme karşı pratikte savaşım vermektir. Bu savaşımda, biz Bolşevikler, öncelikle Kürt ulusundan işçilere ve diğer azınlık milliyetlerden işçilerin ıkı kat zor savaşımlarında ezilen ulusun (ve milliyetlerın) işçilerıne yönelik özel görevlerin, taleplerin tespitini, özel komisyonların, örgütlerin kurulması ve güçlendirilmesi savaşımını yürütürüz. Bu savaşımda "Kürdistan köle kaldıkça işçi sınıfı özgürleşemez", "Kürdistan'a özgürlük" şıarlarını propaganda ederek yaşama geçirmeye çalışırız. Bolşevikler, işçiler ve sendikalar içerisindeki çalışmalarında şovenizmin her biçimine karşı kararlı ve aktif savaşım vermek, ezilen uluslardan işçilerin bilinç ve örgütlülük düzeylerinin gelişmesi için özel çaba sarfetmekle yükümlüdürler. Egemen şovenizme karşı savaşımlarında komünistler, ezilen ulustan ve milliyetlerden işçilerin kendilerini dar ulusal duvarlar içine hapsetme eğilimini desteklemezler, tersine aynı devlet sınırları içerisindeki tüm işçileri, milliyetlerinden bağımsız olarak ortak sınıf sendikalarında birleştirmek için savaşım verirler. Uzun vadeli görevimiz, öncelikle şoven milliyetçiliğe karşı olmak üzere, milliyetçiliğin her türden görüntüsüne karşı ilkeli bir mücadele ile, ezilen

uluslardan işçilerin ikili baskı altında olma durumlarını göz önünde bulunduran, ezen ulustan işçilerin ezilen ulustan işçilere yönelik özel yükümlülüklerini uyguladıkları, gerçekten enternasyonalist, sınıf savaşımı ilkesine dayanan, faşist diktatörlüğü parçalamayı ve ücret kölelığı sistemini yoketmeyi hedefleyen, proleter demokrasiyi işleten güçlü, birleşik sınıf sendikalarının inşa edilmesidir.

SENDİKAL ÇALIŞMA VE İŞSİZLER ORDUSUNA YÖNELİK ÖZEL GÖREVLERİMİZ İŞSİZLİK SİGORTASI

Türkiye-Kuzey Kürdistan işçi sınıfının büyük bir bölümünü yedek sanayı ordusu oluşturmaktadır. Her türlü sosyal güvenceden yoksun bir biçimde kaderlerine ve patronların keyfi sömürü siyasetlerine terk edilen işçi sınıfının bu kesimine yönelik sendika bürokrasisinin tavrı ilgisizlik, işsizlerın örgütlenmesinden ve özel talepleri uğruna savaşımdan uzak durmaktır. Safları gün geçtikce büyüyen işsizler ordusu, faşist diktatörlüğe ve ücret köleliğine karşı savaşım için önemli bir potansiyeldir. Bu potansiyeli şımdiden devrimci temelde harekete geçirmek amacıyla komünistler, faşist diktatörlüğün yıkılması hedefine bağımlı olarak işsizler için özel görevlerin, taleplerin tespit edilmesini ve çalışan işçilerın işsizlerin talepleri uğruna savaşıma girmelerini örgütlemekle yükümludürler. Bu nedenle, İşsizlerin eşit haklara sahip üyeler olarak sendikalara alınması talebini yükseltmeliyiz. İşsizler ve her gün sokağa atılma tehdidi altında bulunan çalışan işçiler ıçın geniş kapsamlı bir işsizlik sigortası talebi, kapsamlı bir sosyal sigorta talebi içinde, bu yondeki çalışmamızın en önemli halkalarından birisidir.

İşsizlik sigortası üzerine taleplerimiz:

• İşsizlik sigortası talebımızın hareket noktası "çalışabılir durumda olan herkese iş" ilkesıdir. "Çalışabilir durumda olan herkese iş" talebi, iş sağlanamayan herkese işsizlik sigortası talebını içerir.

• İşsizlik sıgortası talebi çalışabilır durumdaki tüm emekçileri kapsamı içıne almalıdır.

• Çalışabilir durumda olan ve fakat hıç iş imkanı bulamamış olanlar için, en az asgari ücret duzeyinde işsizlik parası talep edilmelıdir.

• İşsizlik yardımı, en son elde edilen ücretten düşük olamaz ve yeni bır iş imkanı bulunana kadar, süreye bağlı olmadan ödenmelidir.

• İşsizlik parası için tüm ödenekler patron ve devlet tarafından sağlanmalıdır. İşçilerin prim ödeme yükümlülüğü reddedilmelidir.

• İşsizlik sigortası kurumunun yonetımine işçiler tarafından seçilmemiş hiç kımse getirilmemelıdir. Devletın ve patronların işsızlik sigortası kurumunun yönetimine karışması ya da kuruma yönetıcı atamaları ilkesel olarak reddedilmelidir.

• İşsızlik sıgortası kurumu, bölgesel ve ulusal özellikleri gozonunde bulunduran özerklik ilkesini

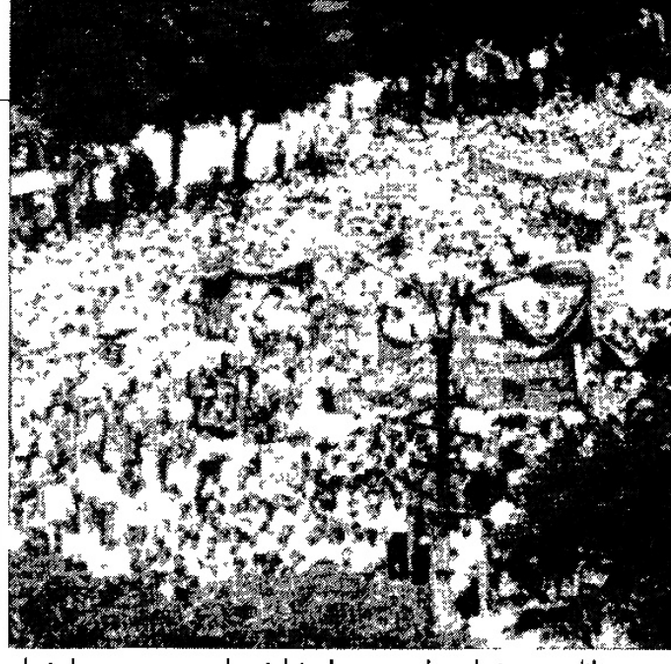

dıştalamayan merkezi bir kurum olarak inşa edilmelidir.

• İşsizliğin azaltılmasının en dolaysız ve pratik yollarından birisi, var olan işin yeniden örgütlenmesi ve tüm çalışabılen nüfus arasında paylaştırılmasıdır. Bu amaca ulaşmak için mesainin yasaklanması ve ücretler düşürülmeden çalışma saatinin azaltılması talep edilmelidir.

• Asgari işgünü olarak 7 saatlik yasal çalışma zamanı, tüm işletmeler için azamı ışgünü olarak talep edilmeli ve bu da üretimin verimliliği ve işsizliğin oranına göre azaltılmalıdır.

Sermayenin, işgücünü fizıki olarak daha fazla yıpratmasını sınırlamak için 5 günlük iş haftası ve hafta sonunun yasal dinlenme zamanı olarak kabul edilmesi talebi yükseltilmelidir.

Öne sürülen taleplerde çıkış noktası, bu taleplerin bugünkü siyasi ve ekonomik şartlarda gerçekleştirilmesinin mümkün olup olmadığı değil, bu taleplerin işçi sınıfının bilinç ve örgütlülük düzeyini yükseltmede, geniş işçi yığınlarını devrim savaşımına yaklaştırmada bir kaldıraç rolü oynayıp oynamayacağıdır.

İŞÇİ SINIFI VE SENDİKAL HAREKET İÇİNDE DEVRİMCİ KÜÇÜK BURJUVA ÖRGÜTLERE YÖNELİK YAKLAŞIMIMIZ

İşçi sınıfı ve sendikal hareket ıçerısinde etkısi bugün çok sınırlı olan küçük burjuva devrimci örgütlerin temel karakterıstiği; 1. proletaryanın çıkarlarını küçük burjuvazinin çıkarlarına tabi kılmaları, 2. kendiliğinden hareketin kuyruğuna takılmaları 3. önemli ölçüde reformızm sınırları içerisinde kalmalarıdır.

Proletaryanın devrimci hedefleri ile küçük-burjuva örgütlerin uğruna mücadele yürüttükleri hedefler arasında uzlaşmaz karşıtlık vardır. Bunların devrımciliği sınırlı ve tutarsızdır. Proletaryanın ger çek öncüsü komünist partisinin küçük burjuva örgütlere karşı yaklaşımda temel alacağı ilke güven değil, güvensizliktir. Komünistler bu geçici dostlarını ittıfak içinde de uzun erimli duşmanları olarak kollamak zorundadırlar.

Küçük burjuva devrimci orgütlere dayanılarak

ne sendika bürokrasisine karşı kararlı bir savaşım yürütülebilir, ne de sınıf sendikacılığı hakim kılınabilir. Komunistler sınıf sendikaları kurma hedefinde "güvenilmez dostlara" değil, öncelikle kendi güçlerine, proletaryanın en bilinçli, en fedakar, en devrimci güçlerine dayanmalıdır.

Küçük burjuva devrimcileri ile bugün, hakim olan karşı-devrimci sendika bürokrasisine karşı, işçi sınıfının devrim hedeflerine tabi olan geçici eylem birlikleri, bloklar, çeşitli biçimdeki ittifaklar vb. kurulabilir, bu yönde çıkan fırsatlar kullanılmalıdır. Fakat geçici ortak bloklarda ve eylem birliklerinde, eleştiri ve örgütlenme özgürlüğünün olması önşarttır. Bu şartların olmadığı hiçbir eylem birliği kabul edilmemelidir.

SENDİKAL ÇALIŞMA VE DOĞANIN TALANINA KARŞI SAVAŞIM

Kapitalizm, yalnızca emekçilere karşı değil, ama aynı zamanda her türlü maddi zenginliğin anası doğaya karşı da örgutlenmiş birr saldırı düzenidir. Maksimum kar elde etme avında burjuvazi doğayı ve doğal dengeleri her gün yoketmekte, bozmaktadır. Özel mülkıyetın hakım olduğu, maksimım karın, herşeyin tabi olduğu bir hedef olan toplumsal sistemde doğayı ve doğal dengeleri korumak mümkün değildir. Doğanın ve doğal dengelerin korunabilmesinin onşartı uretim araçları üzerinde özel mülkıyet egemenliğinin yıkılmasıdır. Türkiye-Kuzey Kürdistan'da bu yönde ilk büyük adım faşist dıktatörlüğün parçalanmasıdır. Sendika burokrasisi için bugün doğanın ve doğal dengelerin korunması için reformist bır faaliyet bile gündemde durmamaktadır. Doğanın ve doğal dengelerin bozulmasının sonuçlarından en fazla işçi sınıfı ve aile fertleri etkilenmektedir. Ökolojik dengenin bozulmasının engellenmesi ve gelecek sosyalist toplumun zengın bir doğal mıras temelinde inşa edilmesi ışçı sınıfının bir bütün olarak çıkarınadır. Bugünden doğanın mahvolmasını durdurabilecek esas güç işçi sınıfıdır. Bolşevikler, işçi sınıfı ve sendikalar arasında, faşist diktatörlüğün ve ücret köleliği sisteminin yıkılmasına bağlı olarak, doğanın ve doğal dengelerın korunması bilincini geliştirmek, her türden sınıf çatışmasında bu yönde taleplerin formule edilmesini ele almak, sendikaları ökolojik taleplerin ele alınmasında zorlamak, sendika bürokrasisini, doğanın yokedılmesinde burjuvazinin destekçileri olarak teşhır etmek görevıne sahiptirler. Bu alanda çalışmalarının ve bilinç geliştirmelerinin başında duran bolşeviklere özel bir sorumluluk düşmektedir. Kimi oportünist örgütler, doğanın ve doğal dengelerin korunması konusunda bağlayıcı kararlar almalarına rağmen pratikte hiçbir çaba sarfetmemektedirler. Oportünist örgütlerin çoğunluğunda egemen olan eğilim ise, ökoloji konusunda ilgisizlıktir. Biz komünistler, işçi sınıfına yönelik ajitasyon ve propagandamızın kopmaz parçasından biri olarak doğanın ve doğal dengelerin korunması faalıyetını gelıştırmeliyiz.

GENEL GREV BAĞLAMINDA GÖREVLERİMİZ

Giderek daha geniş işçi kesimleri tarafından genel grev sloganı dile getirilmekte, bırçok işçi eyleminde genel grev talebi öne sürülmektedir. Sendıka bürokrasısi esas olarak genel grev talebinin ışçiler arasında gelışmesini engellemeye çalışmakta, engelleyemediği yerde (3 Ocak 1991 genel eylemınde olduğu gıbi) genel grevi genel komedi içeriği ile savunmakta ve uygulamaktadır. İşçi sınıfının bugünku örgütlülük ve bilinç düzeyi şartlarında olacak bir genel grev sendika bürokrasisinin önderliği altında, en iyi halde kısmı politik talepleri de içeren, esas işlevi işçi hareketinin daha ileriye gitmesini engellemek olan bir "genel grev" olacaktır.

Sendika bürokrasisinin yanısıra, bırçok küçükburjuva örgüt de, genel grev talebini eylem talebi olarak savunmakta, hatta genel grevi genel direnişe çevirme planları yapmaktadırlar. 1989 bahar eylemlerinden bu yana masa başında genel grev provası yapmaktan yorulmayan küçük burjuva örgütlerin planı, Türk-İş'in önderliğindeki bır olası genel grevden yararlanmaya dayanmaktadır. Komünistlerin genel grev taktiği, sendika bürokrasisinin faaliyetine değil, işçi sınıfı hareketının bağımsız devrimci gelişmesine dayanmak zorundadır. İşçi sınıfı hareketinin bugünkü düzeyinde, hakim sınıfların egemenlık aracına ciddı bır darbe vuracak ya da devrimci bır ayaklanmanın çıkış noktasını oluşturacak politik bir genel grevin önşartlarını yaratmak komünistlerin esas görevidir. Bu nedenle politik genel grev şiarı bir eylem sloganı değil, propaganda ve ajitasyon sloganıdır. Politik bir genel grevin onşartlarını yaratmak bolşevikler için her şeyden önce ışletme hücreleri temelınde örgütlenmek, işletme düzeyinde, özellikle büyük ışletmelerde geniş işçi yığınlarını sendika bürokrasisinden bağımsız olarak savaşıma sokmak, bu amaçla grev ve mücadele komiteleri düşüncesini hayata geçirmek, sınıf sendikaları inşaasının tayin edici bır adımı olarak komünistlerin önderliğinde sendıka fraksiyonları ve muhalefet grupları örgütlemektir. ◄

Bolsevik Parti
KUZEY KÜRDİSTAN-TÜRKİYE
3. KONGRESİ

Kongre'nin üzerinde durup tartıştığı alanlardan biri de, İllegal ve legal faaliyetin doğru birleştirilmesi alanı oldu. Bu konuda alınan karar şöyle:

İLLEGAL VE LEGAL FAALİYETLERİN DOĞRU BİRLEŞTİRİLMESİ ÜZERİNE

1) Devrimci faaliyetin en önemli sorunlarından biri illegal çalışma ile legal çalışma arasında bağın doğru kurulmasıdır.

Proletaryanın iktidar için mücadele yürüttüğü tüm ülkelerde başarının temel ön şartlarından biri, hareketin sürekliliğini sağlayacak olan güvence illegal bir örgüt çekirdeğinin ve örgütün varlığıdır. Bunun olmadığı yerde örgüt ve komünist faaliyet kendini burjuvazinin legalliğine teslim etmiş demektir. Varlığı ya da yokluğu, ya da faaliyetinin sınırları son çözümlemede burjuvazi tarafından belirlenir. Bu anlamda ve bu ölçüde proletaryanın iktidar mücadelesi yürüttüğü tüm ülkelerde, illegal çalışma ve illegal örgütlenme esastır; illegal örgüt örgütlenmenin temelini oluşturmak zorundadır.

2) İllegal örgütlenme ve faaliyet kendi başına bir amaç değil, devrim davasını başarıya götürebilmek için zorunlu olan bir araçtır. İçinde bulunulan her anda, legal imkanlardan en son sınırına kadar yararlanmasını bilen bir faaliyetle birleştirilmeyen bir illegal örgütlenme ve çalışma, tek ayak üzerinde yürüyen ve illegal örgütün kendi içine kapanık, dar bir çevre ile sınırlı kalmasını, kitleselleşmesini engelleyen bir çalışmadır. Devrim ise komünist bir örgüt kileselleşmeden, kitlelerin gerçek önderi haline gelmeden mümkün değildir.

3) İçinde bulunulan her anda legal çalışmayla, illegal çalışmayı *"legal imkanlardan son sınırına kadar yararlanarak"* birleştirme, tüm devrimci faaliyetin en zor sorunlarından biridir. Bu yapılırken iki temel tehlike mevcuttur:

a) *"Legal imkanlardan en son sınırına kadar yararlanma"* somut işi, illegal örgütlenme ve faaliyetin güvenliğini hiçe sayarak, legal-illegal affedilmez biçimde birbirine karıştırılarak yapılır ve iş yapma, kitleselleşme doğru düşüncesi adına legalizm batağında konaklanır. Legali korumak amaç haline geldiğinde siyasette reformizm kaçınılmaz sonuçtur.

b) İllegal çalışma ve örgütlenmenin esaslığı, illegal çalışma ve örgütlenmenin güvenliği adına, legal platformlardan yararlanma fırsatları doğru değerlendirilmez. Örgütün "darlığı", içine kapanıklığı aşılması gereken bir eksiklik olarak değil, adeta bir erdem olarak görülür. Bu örgütü bir sekter örgüte doğru geliştirir.

4) Ülkemizde parlamenter demokrasi maskeli faşizm hüküm sürmektedir. Legal komünist faaliyet bir sürü yasaklarla, baskılarla engellenmeye çalışılmaktadır. Ülkemizde "legal alan" çok dardır; ve her an burjuvazinin saldırısı ile daha da daraltılmak, tümden ortadan kaldırılmak tehditleri altındadır. Bu, ülkemiz şartlarında illegal örgütlenme ve faaliyetin önemini çok daha arttırmaktadır. Buna rağmen, legal alanda da komünistlerin yararlanabileceği ve yararlanmak zorunda olduğu birçok platform vardır. Ancak bu "yararlanma" işi, legal alanın burjuvazinin gözü önünde olan, onun kontrolu altında olan alan olduğunun bilincinde; illegal örgütlere vurulan darbelerin pek çoğunun legal alandan sarkma biçimiyle vurulduğunun bilincinde yapılmalı; legal örgüt ile illegal örgüt birbirinden kesin olarak ayrılmalıdır.

5) Biraz somut olarak konuşursak:

a) Yayın alanında, legal komünist propaganda ve ajitasyon için, çok sınırlı da olsa ve giderek daha da sınırlandırılır da olsa kimi imkanlar vardır.

Şimdiden belli ölçülerde yararlanılan bu imkanlardan, önümüzdeki dönem daha sistemli yararlanmanın, özellikle de var olanların geliştirilmesinin, daha geniş dağıtımının sağlanmasının yolu ve yöntemleri bulunmalıdır.

Bu alanda özellikle periyodik yayının çevresinde legal alanda belli bir örgütlenme geliştirmek; ve çeşitli eylemlere bu periyodik yayın adına daha sistemli katılmak doğrudur.

Ancak bu yapılırken, illegal örgütün, "dergi büro"larına aktarılması biçiminde bir kolaycılığa ve yanlışa düşülmemelidir. İllegal örgütün legal plandaki örgütlenmeye desteği çok dolaylı olabilir, olmalıdır.

b) İllegal örgüt, kendi adına ajitasyon-propaganda işini daha sistemleştirip, yoğunlaştırmalıdır. Özellikle büyük kitlesel eylemler öncesinde yazılama; afişleme; pankart asma; eylemler sırasında kuşlama ve duruma göre bildiri dağıtımı bugünkü gücümüzle de yapılabilecek ve mutlaka yapılması gereken işlerdir. Bu alanda yapılabilir, geçen dönem yeterli ölçüde yapılmamış çok iş vardır.

c) Şimdiki gücümüz ve ülkemizdeki durumu değerlendirdiğimizde, önümüzdeki çalışma döneminde de Türkiye-Kuzey Kürdistan'da yapılan açık eylemlerde (toplantı vb.) illegal örgütten Parti adını vererek propaganda yapması için "açığa çıkaracağımız" kimse olmayacaktır. Bu açık eylemlerde parti propagandasının esasta yazılı olarak

yapılacağı; illegal örgütten yoldaşların toplantılarda parti adına değil, toplantıya katılan tek tek devrimci bireyler olarak konuşacağı anlamına gelir. Fakat evet, güç elverdiği ölçüde hiçbir önemli toplantıyı komünist propagandasız, komünist alternatifsiz bırakmamak görevdir.

Önemli legal toplantı ve eylemlere, legal alanda çalışma yapan "açıktaki" yoldaşlar da, kendi adlarına propaganda yaparak –geçen dönemde olduğundan daha yoğun bir şekilde– katılmalıdır.

d) İllegal örgütten yoldaşlar dışımızda var olan demokratik kitle örgütlerine –herkes kendi çalıştığı alanda– aktif üye olarak katılmalıdır. Her somut mücadele içine doğru talepleri taşımalıdır. Somut olarak;

▶ Her işçi, çalıştığı alandaki sendikada,

▶ Öğrenciler, okulların öğrenci derneklerinde,

▶ Kadın yoldaşlar, kadın örgütlerinde faal üyeler olarak örgütlenmeli ve mücadelelerde yönlendirici olmaya çalışmalıdır. Bu çalışmalarda örgütsel hedef çalışılan örgütler içinde komünist fraksiyonların (bazı hallerde devrimci fraksiyon çıkış noktası olabilir) yaratılmasıdır.

Bunun dışında var olan İnsan Hakları Derneği ve Çevre Koruma ile ilgili örgütlere de girilmeli, çalışılmalıdır.

Bunun dışında legal, illegal tüm yoldaşlarımız –çok özel durumlar dışında– oturdukları yerlerde de, alanın somut sorunları ile uğraşan dernek, insiyatif vb. varsa bunlar içinde de faaliyet yürütmeli; somut sorunlar temelinde örgütlenme yoksa, bizzat böyle örgütlenmelerin yaratılmasına önayak olmalıdır. Komünistlerin çevreyi genişletmesinin en doğru yolu budur.

Komünist; –çok özel nedenlerle kendini tümden gizleme görevi verilmemişse– çevresinde "haksızlığa karşı çıkan bir kişi" olarak tanınmalıdır. "Suya sabuna dokunmayan" birinin kitle önderi olması olacak iş değildir. Bütün yoldaşlar bunun bilincinde davranmalıdır. ◄

Kongre'nin en yoğun tartıştığı konulardan biri, kimi eylem biçimleri konusu oldu. Bu bağlamda militan silahlı eylemlerin hedeflerinin doğru seçilmesinin hayati önemde olduğu bir kez daha vurgulandı. Bu konuda tartışmalar sonunda alınan karar şöyle:

Bolşevik Parti
KUZEY KÜRDİSTAN-TÜRKİYE
5. KONGRESİ

KİMİ EYLEM BİÇİMLERİ ÜZERİNE

1) Devrimci şiddet sorununa yaklaşımımızdaki temel çıkış noktalarımız; mücadele biçimleri ve içinde bulunduğumuz dönemde silahlı mücadele ve örgütlenmenin rolü üzerine görüşlerimiz 4. Kongremizde özel bir karar biçiminde ortaya konmuştur. *(Bkz. Bolşevik Partizan, sayı 62, sayfa 21)*

2) Son dönemde dışımızda gelişen kimi eylemler, 4. Kongremizde alınan karara şunları da eklememizi gerektiriyor:

■ Biz Komünistler için amaca giden yolda, bizi kısa süreli de olsa ilerleten her araç mübah değildir. Komünistler için *"Amaç aracı kutsar"* biçimindeki cizvit ilkesi red edilen bir ilkedir. Bunun tersine Engels *"Araçların kötülüğünden, amacın kötülüğüne varılabilir"* demektedir. Eylem biçimlerinde de çıkış noktalarımızdan biri bu düşüncedir.

■ Örneğin para güçlü olmanın önkoşullarından biri; maddi gelir partinin yaşaması ve gelişmesi için mutlak gereklilik. Hal böyle iken biz içinde yaşadığımız toplumda en kısa zamanda en çok para kazanmanın kimi yollarını –örneğin uyuşturucu, kadın ve silah ticaretini– ilkesel olarak reddediyor; bunları yapanın komünist olamayacağını, devrimci olamayacağını söylüyoruz. Şimdi denebilir ki, amaç kişisel zenginleşme olmadıktan sonra ve gelir gerçekten var olan ve hem uyuşturucu hem de kadın ticaretini doğuran şartları, bu sistemi ortadan kaldırmak amacıyla kullanıldıktan sonra, neden yapılmasın? Biz yapmasak da bu iş yapılıyor! Neden bu işten bu düzeni yıkmak için yararlanılmasın? Bunun cevabı bizzat bu araçların niteliğinde yatmaktadır. Bu araçlardan birincisi (uyuşturucu ticareti), uyuşturucu tutkunu çoğu genç insanların yaşantılarının mahvedilmesi üzerine kuruludur. İkincisi, esasta kadın vücudunun ve cinselliğin açıkça meta haline getirilmesi üzerine kuruludur. Her ikisi de, sosyalist bir toplumda ortadan kalkması için mücadele yürüttüğümüz toplumsal hastalıklardır. Proletarya iktidarı daha ilk anından itibaren kapitalizmin bu toplumsal hastalıklarının toplumun hayatından sökülüp atılabilmesi için tüm tedbirleri (idari, cezai tedbirler de dahil olmak üzere) alacaktır. Bizzat bu hastalıkların üretimine (yüksek amaçlar uğruna da olsa!) katılanların, bu hastalıkları ortadan kaldırma programlarının inanılır hiçbir yanı olmaz. Kaldı ki biz materyalistiz ve *"bilinci tayin eden sosyal yaşantıdır"* diyoruz. Uyuşturucu tüccarının sosyal yaşantısı –eğer bu işten gerçekten yaşıyorsa– komünistin sosyal yaşantısı değildir olamaz; aynı şekilde kadın tüccarının, kar için silah alıp satan silah tüccarının sosyal yaşantısı ile komünist olunmaz!

Komünist, yaşantısında gelecek sınıfsız toplumun insanını bugün de yaşamaya çalışandır. Bunun için gayret gösterendir. Uyuşturucu, kadın ve silah tüccarlığı bununla bağdaşmaz.

■ Eylemlerde de araç-amaç arasındaki uyumluluğa dikkat edilmek zorundadır.

■ Komünistlerin amacı, her ülkede bütün milliyetlerden, cinslerden, mezheplerden işçi ve emekçilerin, dünya çapında tüm enternasyonal işçi sınıfının ve işçi sınıfı ile ezilen halkların proleter dünya devrimi için ve proleter dünya devrimi mücadelesinde sağlamaktır. Amaç bu olduğuna göre, şu veya bu milliyetten işçi ve emekçileri hedef alan veya hedef aldığı izlenimi veren, böylece işçi ve emekçi sınıfların milliyetlere göre bölünmüşlüğünü arttıran eylemler komünistlerin mücadele aracı olamaz.

■ Komünistlerin amacı işçi sınıfının, emekçilerin sömürülmesine son verecek, işçi sınıfı ve emekçi sınıfların kurtuluşunu sağlayacak devrime yön vermek, yol göstermek, önderlik etmektir. Devrimin öznesi bizzat işçi sınıfının ve diğer emekçi katmanların kendisidir. O halde, komünistlerin eylemleri, devrimin gerçek öznesi olan sınıfı ve katmanları, devrim için birleştirmek, örgütlemek hedefine hizmet etmelidir. İşçi ve emekçileri hedefleyen eylemler, kuşkusuz onları devrim davasına kazanmaya yaramaz. Devrim amacına varmak için gidilen yolda, bilinçli ve örgütlü olarak karşı-devrimin yanında yer alan emekçiler de kuşkusuz devrimin saldırı hedefi haline geleceklerdir. Fakat yalnızca devrim / karşı-devrim çatışmasında açıkça ve örgütlü olarak karşı-devrimin yanında yer alanlar için söz konusudur bu. Bunlar dışındaki emekçiler özenle devrimcilerin doğrudan saldırı hedefleri dışında tutulmak zorundadır. Hiç ayrımsız kalabalıkların tesadüfen biraraya geldiği yerlere yapılan sabotaj eylemleri (içinde kım olduğu bilinmeyen taşıma araçlarının taranması, bomba konması; otobüs duraklarına, garlara, hava alanlarına, pazar yerlerine, diskolara, kafeteryalara,... bomba konması, şu veya bu partinin veya örgütün bulunduğu, fakat başka bir sürü, söz konusu parti ve örgütle ilişkisi olmayan halktan kişilerin de kiracı olarak oturduğu binalara yangın bombalı saldırılar, vb.) devrimin olası dostları ile olası gerçek düşmanlarını birbirinden ayırmadan yapılan eylemlerdir; komünistler bu gibi eylemleri red ederler. (Burada olası bir yanlış anlamayı ortadan kaldırmak için ekleyelim: Biz bizzat sıcak savaş içinde, orduların çatışması sırasında sivil halkın zarar görmesinden söz etmiyoruz burada. Bu savaş içinde kaçınılmazdır. Ve böyle bir durumda komünistler açısından doğrudan hedef sivil halk değildir. Burada sözünü ettiğimiz sivil halkı da bilinçli olarak doğrudan hedef alan, sivil halka yönelik eylemler üzerinden "düşman"ı vurmaya, ona zarar vermeye çalışan eylemlerdir. Bu gibi eylemlerin pek çoğunun bizzat hakim sınıflar tarafından düzenlenen kontrgerilla eylemleri olduğunu, bir çok ülkenin, bu arada Türkiye-Kuzey Kürdistan'ın da deneyimleri göstermiştir.

Biz diğer yandan hiçbir şart altında hava alanlarına, kafeteryalara, marketlere vb. bomba konmaz, silahlı saldırı yapılmaz vb. de demiyoruz. Öyle bir durum olur ki, hakim sınıfların önde gelen temsilcilerini yok etmek için böyle eylemler –emekçi yığınların sisteme karşı yürüttüğü genel savaşın bir parçası olarak– gündeme gelebilir. Böyle bir durumda da hedef ayrımsız orada olan kitle değil, hakim sınıfların temsilcileridir. Böyle bir eylemde sivil halktan kayıp olması, komünistler için istenen bir şey değildir, fakat göze alınabilir.)

■ Benzer bir durum son dönemde gelişen "turist kaçırma" eylemleri için de söz konusudur. Bu eylemlerde hedef, kim olursa olsun, konumu, sınıfı ne olursa olsun Kürdistan'a gelen "yabancılardır". Bu eylemler daha bu noktasında enternasyonalizmden nasibini almamış eylemlerdir. Bu eylemlerle amaç bir yanıyla propagandadır. Diğer yanıyla TC'nin önemli döviz kaynaklarından biri olan turizme darbe vurmaktır. Bu amaçlar için, bir bölümü gerçekten de turist olarak gezmeye, görmeye gelmiş kimi insanlar esir alınmakta, şantaj unsuru olarak kullanılmaktadır. Bu, insana zerre kadar değer vermeyen bir anlayışın pratiğe yansımasıdır. Komünistler bu gibi, hiç *ayrımsız "yabancı"(*) olanlara yönelik* eylemleri de red ederler. ◄

(*) Ayrımsız turist kaçırmaya karşı olmak, belirli şartlarda turizm boykotunu savunma ve uygulamayla çelişmez. Tersine, araçların ve yontemlerin doğru seçildiği durumlarda karşı-devrimci, faşist rejimlere karşı etkili bir silah olarak, bir ülkeye turist gelmemesi yönünde geniş teşhir kampanyaları yurutmek yoluyla turizm boykotu yapılabilir.

Bolşevik Parti
KUZEY KÜRDİSTAN-TÜRKİYE
5.
KONGRESİ

Bolşevik Partinin 5. Kongresi'nde gençlik sorunu da ele alındı. Gelinen yerde gençliğin komünist örgütlenmesi sorununun da somut olarak ele alınması gerektiği özel bir kararla bilince çıkartıldı. Bolşevik Parti'nin tarihi açısından ilk olan bu özel kararı aşağıda yayınlıyoruz.

GENÇLİK ÖRGÜTLENMESİ ÜZERİNE

1) Komünist Partisi çalışmasının en önemli alanlarından biri gençlik çalışmasıdır. Gençlik içinde onu devrim ve komünizm davasına kazanmaya yönelik özel bir çalışma ve örgütlenme faaliyeti yürütülmek zorundadır. Bu faaliyetin hedefi bir Komünist Gençlik Örgütü ve Komünist Gençlik Hareketinin yaratılmasıdır.

2) Komünist Gençlik Örgütü (KGÖ), komünist partisinin gençlik örgütüdür; fakat Genç Komünistler Partisi değildir. Parti önderliğinde bir kitle örgütüdür.

3) Komünist Gençlik Örgütü'nün parti önder-

liğinde gerçek bir kitle örgütüne gelişmesi süreç işidir. Başlangıçta Komünist Gençlik Örgütü, şimdiye kadar parti içinde ve çevresinde örgütlenmiş genç kadın ve erkek komünistlerin oluşturduğu bir çekirdek ve onun etrafındaki dar bir kadro örgütü olacaktır. Bu çekirdek (Komünist Gençlik Örgütü Yürütme Komitesi) önderliğinde;

a) Komünist Gençlik Örgütü'nün siyasi çehresini ortaya çıkarmak için bir teorik faaliyet,

b) Buna paralel ve eşzamanlı yürütülecek, gençliğe yönelik ve gençlik sorunlarını çıkış noktası alan bir ajitasyon/propaganda ve örgütlenme faaliyeti yürütülmelidir.

Özel gençlik ajitasyon/propaganda faaliyeti başlangıçta, partinin yayın organları çerçevesinde özel gençlik sayfaları/bölümleri üzerinden; ve özel bildirilerle yürütülür. Süreç içinde örgütün kendi yayın organlarını çıkarması hedeftir.

4) Komünist Gençlik Örgütü, süreç içinde partiden örgütsel olarak bağımsız bir faaliyet yürütebilir hale gelmeyi önüne hedef olarak koymalıdır. Örgütsel bağımsızlık, en sıkı ideolojik-siyasi bağımlılığı dıştalamaz. Bu, örgütün, komünist partisinin önderliğinde olmasının vazgeçilmez şartıdır.

5) Komünist Gençlik Örgütü, sınıfsal yapısı itibarı ile proleter bir gençlik örgütü olmak zorundadır. Bunun için faaliyetlerinin başlangıcından itibaren bilinçli olarak işçi gençler içinde çalışma esas alınmak zorundadır.

6) Önümüzdeki çalışma döneminde yukarda yapılan tespitlere uygun bir gençlik çalışmasının somut ilk adımları atılacaktır. ◄

Bolşevik Parti'nin tarihinde bir anlamda "dönüm noktası" olan kararlardan biri de, yurtdışı faaliyeti ile ilgili olarak alınan "Yeni Yönelim" kararıdır. Süreç içinde bütün yurtdışı faaliyetinin yeni bir anlayışla yeniden ele alınmasını beraberinde getirecek bu karar, parti içinde yürütülen derinlemesine tartışmalar sonrasında alındı.
Bolşeviklerin kendilerini proleter dünya devriminin bir parçası olarak gördüklerinin bir ifadesi olan bu kararı aşağıda yayınlıyoruz...

Bolşevik Parti
KUZEY KÜRDİSTAN-TÜRKİYE
3. KONGRESİ

"YENİ YÖNELİM" ÜZERİNE

1) Partimiz kendini proleter dünya devriminin Kuzey Kürdistan-Türkiye'deki öncü müfrezesi olarak kavramaktadır.

Partimiz bütün dünya işçileri ile omuz omuza sınıf mücadelesi yoluyla komünizme varmak için Kuzey Kürdistan-Türkiye'de emperyalizme bağımlı hakim sınıfların iktidarını, proletarya önderliğinde devrim ile yıkmak, işçilerin köylülerin devrimci demokratik diktatörlüğünü kurmak, durmaksızın proletaryayı egemen sınıf konumuna getirmek için devrimi sürdürmek görevini önüne koymuştur.

O, bu esas görevini başarıyla yerine getirmeyi proleter enternasyonalizminin uygulanmasının bir alanı olarak kavrar. Bu esas görevin yerine getirilmesi, içinde bulunan her anda bütün dünyada proleter devrimci hareketlerin ve emperyalizme darbe vuran tüm hareketlerin eldeki tüm imkan ve araçlarla desteklenmesi görevi ile çelişmez, tersine bunu gerektirir. Proleter enternasyonalisti dayanışma proletaryanın tek tek ülkelerde zafer kazanmasının ve onu kalıcı kılmasının ön şartıdır.

2) Partımizin Yurtdışı Örgütü şimdiye dek hep bir "Türkiye-Kuzey Kürdistan Komünist Partısi"nin yurtdışı örgütü olarak kavranmış; esas görevini Türkiye-Kuzey Kürdistan'daki devrimin yurtdışından desteklenmesi olarak görmüş, ona göre örgütlenmiş, çalışma yürütmüştür. Partimizin yurtdışındaki üyeleri ve sempatizanları, kendilerini öncelikle Türkiye-Kuzey Kürdistan devrimının kadroları olarak kavradığından, bulundukları ülkelerde sınıf mücadelesine katılmayı, esas görevlerine, yani Türkiye-Kuzey Kürdistan devrimini yurtdışından desteklemeye bağlı, ikincil bir görev olarak ele almışlardır.

3) Partimiz, uluslararası komünist hareketin birliğinin yaratılması konusunda doğru Marksist-Leninist görüşleri uluslararası planda yaygınlaştırma, Marksizm-Leninizm adına konuşan güçlerle temas kurma, onlarla ideolojik mücadele yürütme, kısaca ideolojik etkileme çabası ile sınırlamıştır kendini. Bulunduğu ülkelerde Marksist-Leninist parti ve örgütlerin yaratılmasını o ülke komünistlerinin görevi olarak görmüş, söz konusu ülkede Türkiye-Kuzey Kürdistan'lıların komünist örgütü olarak Komünist Partisi'nin bizzat örgütlenmesi işine soyunmamıştır.

4) Partimiz, bütün ülkelerde Bolşevik Örgütlerin kurulması/yaratılmasını, dünya komünist hareketinin önündeki en temel görev olarak tespit etmiştir. Marksist-Leninist güçleri, partileri bütün gücüyle desteklemeyi önüne proleter enternasyonalizminin en önemli görevlerinden biri olarak koymuştur. Eski kardeş örgütlerimiz olan GDS (Batı

Almanyada "Akıma Karşı" Örgütü)-MLPÖ (Avusturya ML Partisi)-"WBK" (Batı Berlinli Komünist) ile kardeşlik ilişkilerinin sürdüğü dönemde, partimiz bu destek görevini nasıl kavradığını somut pratiği ile ortaya koymuştur. Eski kardeş örgütlerle ideolojik ve örgütsel ayrılık ertesinde hiçbir grup veya partiyi Marksist-Leninist olarak değerlendirmemiştir. Uluslarası ilişkilerin "ideolojik etkileme çabası" ile sınırlı kalması, doğrudan desteklenecek bir Marksist-Leninist örgütün yokluğu olgusunun da bir sonucudur.

5) Daha eski kardeş örgütlerimizle kardeşlik ilişkilerinin sürdüğü dönemde,1982 de yurtdışı örgütünün konumu üzerine tartışılmış ve şunlar tespit edilmiştir:

Yurtdışında çok büyük sayıda Türkiye-Kuzey Kürdistanlı işçi vardır. Bunların önemli bir bölümü bulundukları ülkelerde kendilerini "yabancı" ve "geçici" olarak görmekte ve planlarını Türkiye-Kuzey Kürdistan'a dönmek üzerine kurmaktadırlar. Bu kesim için Türkiye-Kuzey Kürdistan devriminin sorunları, devrimci örgütlenme ve faaliyet için çıkış noktasıdır. Bunlar şimdilik geçici olarak yurtdışında da bulunsalar, gerçekte Uluslararası Proletaryanın bir parçası olmaları yanında, öncelikle Türkiye-Kuzey Kürdistan işçi sınıfının bir parçasıdırlar. TKP/ML (BOLŞEVİK) Yurtdışı Örgütü bu kesim içinde örgütlenmesini sürdürmeye devam etmeli ve yurtdışını Türkiye-Kuzey Kürdistan devrimini destek için bir üs olarak kavramaya devam etmelidir. Türkiye-Kuzey Kürdistan devrimi için örgütlenen kesimin, bulunduğu ülkelerdeki sınıf mücadelesine katılması proleter enternasyonalizminin bir görevidir, fakat bu kesimin esas işi Türkiye-Kuzey Kürdistan devriminin desteklenmesi, Türkiye-Kuzey Kürdistan devrimi için örgütlenme, faaliyettir. Hal böyle iken "proleter enternasyonalizmi" adına Türkiye-Kuzey Kürdistanlı bir komünist örgütün yurtdışı örgütlenmesinin dağıtılması, gericiliktir; Türkiye-Kuzey Kürdistan devriminin yenilgisinden tasfiyeci sonuçların çıkarılmasıdır.

Yurtdışındaki işçilerin küçük, fakat giderek büyüyen bir bölümü, bulundukları ülkelerde kalıcı hale gelmişler, Türkiye-Kuzey Kürdistan'ın yabancısı, bulundukları ülkelerin yerlisi haline gelmişlerdir. İkinci kuşak için bu durum çok daha belirgindir ve giderek daha belirgın hale gelecektir. Bu kesimin temel örgütlenme ve mücadele alanı, bulundukları ülkelerin sınıf mücadelesidir. Bu kesim içindeki komünistler bizim partimizin yurtdışı örgütü içinde değil, bulundukları ülkelerin komünist örgütleri, somut olarak kardeş örgütlerimiz saflarında örgütlenmelidirler.

6) Bugün, partimizin yurtdışı örgütü, yurtdışında yaşayan ve bolşevizmi benimseyen, bulundukları alanda bölgesel faaliyet yürüten çeşitli milliyetlerden komünist kadın ve erkeklerin örgütüdür. Bu örgüt bugün de esas görevini hala Türkiye-Kuzey Kürdistan devrimini yurtdışından desteklemek olarak kavramakta, faalıyetlerinin ağırlığını bu oluşturmaktadır. Bu örgüt son dönemde artan bir oranda, bulunduğu ülkelerdeki sınıf mücadelesine doğrudan katılma görevini ele alsa da, yine de bu görevi esasa bağlı tali bir iş olarak yapma durumundadır. Ancak yurtdışı örgütü içinde ve çevresinde yer alan üye ve sempatizanların bir bölümü gelinen yerde bulundukları ülkenin "yerlisi", Türkiye-Kuzey Kürdistan'ın yabancısı durumuna gelmiştir.

7) Bu, dıştaki objektif gelişmenin de tabii bir sonucudur. Partimiz kurulduğundan bu yana geçen 12 yıllık süre içinde, bulundukları "yabancı" ülkelerde büyüyen yepyeni bir kuşak ortaya çıkmıştır. Bu kuşak, yurtdışına yetişmiş gelen birinci kuşağın tersine, Türkiye-Kuzey Kürdistan'ı ancak anlatımlardan veya kısa turistik seyahatlerden tanımaktadır. Yaşamlarının merkezi içinde yaşadıkları ülkelerdedir. Bunlar, içinde yaşadıkları toplumun parçalarıdır. Sadece bu kuşak değil, birinci kuşağın da önemli bir bölümü 20 yılı aşkın süredir yurtdışında yaşamaktadır ve süreç içinde bulundukları ülkelerdeki toplumun parçası haline gelmiştir. Bu insanlar için yaşadıkları ülkelerde sistemin değiştirilmesi mücadelesi, artık esas mücadele haline gelmiş durumdadır. Bunların proleter dünya devrimine en büyük katkısı, artık "kendi ülkeleri" haline gelmiş olan "yurtdışı" ülkelerinde devrim mücadelesine doğrudan katılmakla olur. Bunların komünist örgütlenmesi yaşadıkları ülkelerde devrimi önüne esas hedef olarak koyan bir örgütlenme olmak zorundadır. Böyle bir komünist örgütlenme, kuşkusuz bu kitlenin içinde yaşadığı ülkedeki "yabancı" olmaktan gelen özel durumunu, özel sorunlarını da dikkate alan bir örgütlenme yürütmek zorundadır.

8) Bugün Partimizin çalışma yürüttüğü Batı Avrupa ülkelerinde Bolşevik/Komünist örgütler yok. Bolşevik/Komünist örgütlerin olmadığı yerde, bunları örgütlemek, öncelikle o ülke komünistlerinin gö revidir. Bizim andaki yurtdışı örgütümüz içinde yer alan yoldaşların bir bölümü, gerçekte şu an içinde yaşadıkları ülkenin komünistleridir. Fakat uğrunda örgütlendikleri devrim öncelikli olarak Türkiye-Kuzey Kürdistan devrimidir. Bu düzeltilme, aşılma bekleyen bir çelişmedir. Partimizin yurtdışında çalışma yürüttüğü Batı Avrupa ülkelerinde komünizme düşman olmayan ve örgütsüz olan, arayış içinde olan bir sürü insan var. Bugün bizim yurtdışı örgütümüz içinde örgütlü olan ve esas olarak yaşadıkları ülke devriminin insanları haline gelmiş olan yoldaşlarımız, bu örgütsüz kesime göre ideolojik berraklığa, doğru, açık Marksist-Leninist siyasi bir çizgiye sahip ve komünist örgütlenme faaliyetinde kaldıraç olarak kullanabileceği bir araca, yurtdışı örgütümüze sahiptir. Önümüzdeki dönemde bu gerçeklerden yola çıkan bir siyaset izlenmelidir. ◄

Yurtdışı faaliyetlerinin yeni bir temele oturtulması kararına bağlı olarak, yurtdışında işçi sınıfı içinde çalışmanın sorunları üzerine de somut tartışmalar yürütüldü. Bu bağlamda yurtdışı faaliyetinin en yoğun olduğu Almanya'da işçi sınıfı içinde çalışmanın bazı sorunları üzerine şu kararlar alındı :

Bolşevik Parti
KUZEY KÜRDİSTAN-TÜRKİYE
3. KONGRESİ

ALMANYA'DA(*) İŞÇİ SINIFI İÇİNDE ÇALIŞMANIN BİÇİM VE GÖREVLERİ ÜZERİNE

BU konuda öncelikle altı çizilmesi gereken nokta şudur:
İşçi sınıfı içinde çalışmada esas hedef, Bolşevik partinin yaratılmasıdır.

Böyle bir partının inşasının birinci aşamasından itibaren işçi sınıfını temel alacağı ve işçi sınıfı içinde de, kilit sanayi durumunda olan sanayi dallarında çalışan proleterler üzerinde yoğunlaşacağı

açıktır.

Büyük işletmelerde işçi sınıfı içinde yürütülecek örgütlenmenin temel biçimi işletme hücreleridir. İşletme hücreleri, komünist kadrolar aracılığı ile yapılan günlük propaganda ve ajitasyon çalışmasıyla, sınıf içindeki doğal öncünün Bolşevizme kazanılması temelinde yaratılacak, güçlenecektir. İşletmelerde sınıfın öncülerini Bolşevik işletme hücrelerine kazanmanın en önemli araçlarından biri işletme gazeteleridir.

İşletme gazeteleri, işletmede çalışan işçilerin sesi olmalı, onların günlük taleplerini dile getirmeli, sınıfsal mücadele içinde yol gösterici olmalı, işçileri örgütlenmeye sevketmeli, Almanya çapındaki işçi hareketiyle birleşmelerini sağlamalı ve işçileri enternasyonalist temelde eğitmelidir.

Bu çalışmada baştan itibaren azami ölçüde illegaliteye dikkat edilmelidir. Legalizm hastalığına kapılmadan, legal imkanlardan da sonuna kadar yararlanarak bolşevizmin propagandası yapılmalıdır.

Yaratılacak Bolşevik Partinin öncü kadroları başından itibaren, işletmelerdeki reformist ve gerici sendikalarda da faaliyet yürütmelidirler. Faaliyetlerinin başlangıcında öncelikle büyük sendikalara yönelmelidirler. Şu anda zayıf olan güçler gözönünde bulundurulduğunda bu zaten kendiliğinden anlaşılırdır.

Sendikalardaki faaliyetin esas amacı, tabanı, işçi yığınlarını kazanmaktır. Sendikalardaki faaliyette bolşevikler, komünist fraksiyon çalışmasını temel araç olarak kullanırlar. Sendika tabanındaki işçilerin kazanılması, reformist ve gerici sendikaların yönetimindeki işçi aristokrasisine karşı amansız ve tutarlı mücadele ile sendika aristokrasisinin teşhir edilmesi ve komünistlerin işçi yığınlarının güvenini kazanması temelinde olacaktır.

Sendika bürokrasisinin işletmelerde kapitalistlerin işçiler üzerindeki baskısını onaylamalarına karşı geniş işçi kesiminin bu baskılara karşı bağımsız bir mücadelede birleştirilebilmesinin bir aracı olarak Grev ve Mücadele Komiteleri(GMK) örgütlenmelidir.

Bolşevik öncüler işletmelerde çalışan tüm işçilerin sendikalarda örgütlenmesini teşvik etmeli, üç yılda bir her işletmede ve büyük işletmelerde her bölümde yapılan sendika temsilciliği seçimlerine aktif olarak katılmalı, sınıf bilincine sahip işçilerin sendika temsilciliğine seçilmesi için çalışmalıdırlar. Bu seçimlerde özellikle kadın işçilerin, yabancı işçilerin ve genç işçilerin en azından oranları ölçüsünde seçilmesine gereken önemi vermelidirler. Genç işçilerin temsilci olarak seçilmesine, işletme içinde yaratılması gereken bolşevik gençlik örgütü tarafından özel önem verilmelidir.

Almanya'daki tüm üretim dallarında sendikalaşma mevcuttur. Bolşevikler, bulundukları her alanda bu çalışma içinde yer almalıdırlar. Sendikal örgütlenmenin olmadığı işletmelerde ise komünistler bu örgütlenmeye önderlik etmelidirler.

İŞÇİ SINIFI İÇİNDE ÖRGÜTLENMEDE KULLANILACAK ARAÇLARDAN BİRİSİ DE İŞYERİ TEMSİLCİLİĞİ ORGANIDIR!

İşyeri temsilciliği ve çalışması, işyeri teşkilat yasasına göre düzenlenmiştir. Bu çalışma yasal çerçevede ele alınıp kullanılacak bir haktır.

İşyeri temsilcilikleri -BETRİEBSRAT- bir işletmedeki tüm işçi ve hizmetlilerin seçimlere katılmasıyla oluşturulmaktadır. Dört yılda bir yapılan seçimlerin nasıl yürütüleceğine dair hükümler işyeri teşkilat yasasında - BETRİEBSVERFASSUNGSGESETZ - kapsamlı bir şekilde yeralmaktadır.

Sendikalara üye işçilerden daha fazlasını temsil eden işyeri temsilciliklerinde komünist faaliyet gerekli ve önemlidir. Komünistler, işyeri temsilciliğine ve bu kurum için seçimlere ilgisiz kalamazlar. Onlar, bugünkü şartlarda işyeri temsilciliği kurumunun, işyerlerindeki sömürü ve baskı düzeninin yardımcı aracı olduğu gerçeğini bilinçte tutarak, bu kurumun perspektif olarak mücadele organları haline gelmesi amacıyla, şimdiden işyeri temsilciliği seçimlerinde ve bu kurumun içinde komünist fraksiyon faaliyeti yürüterek, geniş işçi kitlesini dev-rimci amaçlar için harekete geçirmeye, birleştirmeye önem verir.

İşyeri temsilciliğine seçilme bir yandan işletmede doğrudan komünist faaliyet için zaman ve imkanlar açısından bir çok avantaj sunarken, diğer yandan üretimden kopma, bürokratlaşma ve artıdeğer sömürüsünden kendilerine maaş ödenmesi olumsuzluklarını da taşımaktadır.

Komünist Partisi bu tehlikeyi gözönünde bulundurmalı, işyeri temsilcisi durumunda olan üyelerini ve taraftarlarını daha sıkı kontrolden geçirmeli, sürekli olarak eğitmelidir.

Bunun yanında imkanlar ölçüsünde (kadro gücüne bağlı olarak) esas olarak iki dönem işyeri temsilciliği yapmış olanları yenileri ile değiştirerek, bu tehlikeyi en aza indirmek için özel çaba sarfetmelidir. İşçi temsilciliği çalışmasını yürüten üye ve taraftarlarımız, ücretlerinin, kalifiye bir işçinin ücretini aşan kısmını parti örgütüne ya da işçi sınıfının mücadelesinin gelişmesine hizmet etmek için kurulacak bir fona ödemeleri zorunlu kılınmalıdır. ◄

(*) Bu yazıda Almanya'daki çalışmanın biçimi ortaya konulmaktadır. Ancak ortaya konan temel ilkeler yalnızca Almanya için değil, tum ülkeler için geçerlidir.).